

ลิขิตรัก ทะเลทรายเลือด

ราชนิลลิ่งก์ ความรัก กราบเลือด และหยาดน้ำตา

ซ่อนกลิ่น

บทนำ

ณ ป่าที่อุดมสมบูรณ์ของประเทศอัลบาราฮาล

มีฝูงหนึ่งวิ่งห้อยล้อมเป็นวงโดยมีทหารราชวงศ์เป็นผู้ควบไล่ต้อน หมูป่าให้เข้าสู่สิ่งเวียนการไล่ล่าของมนุษย์ที่มีอาวุธครบครัน ส่วนหมูป่ามีเพียง ฝึเท้าเท่านั้นที่ต้องวิ่งให้เร็วเพื่อพาตัวหนีให้พ้นจากอาวุธร้ายแรงของพวกไล่ล่า

ท่ามกลางราชวงศ์ เจ้าชายอัปดุลลาห์ ซารีฟาห์ นูรฮายาติ ทรงม้า ทอดพระเนตรเหล่าหมูป่าและฝูงม้าอยู่ที่ชายป่า พระองค์ทรงเป็นรัชทายาท อันดับหนึ่งแห่งอัลบาราฮาล ด้วยพระปรีชาสามารถในด้านต่างๆ ประกอบ กับมีพระวรกายสง่างาม พระพักตร์หล่อเหลา ทำให้พระองค์เป็นที่รักใคร่ของ คนใกล้ชิดและราษฎรทั้งประเทศ ด้วยความที่โปรดเกมการล่าสัตว์ จึงมีการ ต้อนหมูป่ามาเพื่อให้พระองค์ทรงล่าด้วยธนูทุกฤดูร้อน พระองค์ทรงยิงธนูได้ แม่นยำมากจนในสมัยหนึ่งทรงได้เหรียญทองคำโอลิมปิกในฐานะนักกีฬายิง ธนู

ขณะทอดพระเนตรเพื่อเลือกเป้าหมายที่ดูปราดเปรียวที่สุด พลัน เจ้าชายอัปดุลลาห์ก็ทรงเหลือบไปเห็นกวางตัวหนึ่งซึ่งหายากมากในอัล- บาราฮาล มันมีลักษณะสวยงามและดูปราดเปรียวเป็นสิ่งที่ต้องพระทัยยิ่งนัก เจ้า กวางยืนส่งมอมพระองค์ด้วยท่วงท่าทำท่าย เมื่อพระองค์ทรงง้างคันธนูมันก็

กระโดดแล้ววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว เจ้าชายอัปดุลลาห์ทรงม้าตามไปทันที
เนื่องจากมีพระประสงค์จะล่ากวางตัวนั้น

ม้าที่ทรงควบคุมจัดเป็นม้าฝีเท้าเยี่ยม จึงพาพระองค์แยกตัวออกมาจาก
วงล้อมของเหล่าราชองครักษ์

“ตามเจ้าชายไปเร็ว” พันเอกซามิลีตะโกนสั่ง เขาเป็นหัวหน้าราช
องครักษ์ และพระสหายที่ใกล้ชิดที่สุดของมกุฎราชกุมาร ซามิลีนั้นเป็นชาย
ผิวคล้ำ อายุสามสิบสี่ปี จมูกโด่งเป็นสันประดับอยู่บนใบหน้าเกลี้ยงเกลา
มีดวงตาสีฟ้าสดใส ร่างกายกำยำสมกับเป็นทหารองครักษ์

พันเอกซามิลีนำองครักษ์คนอื่นๆ ควบคุมม้าตามเจ้าชายอัปดุลลาห์ไป
ติดๆ แต่ก็ไม่สามารถขึ้นไปเทียบเคียงกับม้าทรงของพระองค์ได้

“พระองค์ทรงชะลอมาด้วยเถิดพะยะคะ ทรงม้ารวดเร็วเช่นนั้น
ไม่ปลอดภัยนะพะยะคะ”

“ฮ่าๆ นี่หรือองครักษ์ที่มีฝีมือที่สุดในอัลบาราฮาล แน่จริงก็ตามมาให้
ทันสิ” เจ้าชายทรงพาดเชือกหนังที่ถักเป็นเกลียวลงบนสะโพกม้าอย่างแรง มัน
จึงทะยานไปราวกับติดปีกจนแยกตัวออกมาอย่างโดดเดี่ยว

เมื่อกระยะชนูได้แล้ว พระองค์ก็ทรงมัดบังเหียนเข้ากับเอว หยิบ
ลูกธนูมาพาดสาย พระเนตรเบื้องซ้ายปิดลง อีกข้างเล็งผ่านความยาวของ
ลูกธนูไปที่ร่างปราดเปรียวของกวางตัวนั้น

“เจ้ากวางน้อย” เจ้าชายอัปดุลลาห์ทรงเปล่งเสียงขึ้นก่อนปล่อยลูกธนู
ให้แล่นฝ่าอากาศออกไปจากคันธนูสีทอง

เมื่อลูกธนูฝ่าอากาศไปอย่างรวดเร็วจนอยู่ระหว่างเจ้าชายอัปดุลลาห์
กับกวางตัวนั้น ลูกธนูสีดำอีกดอกหนึ่งก็พุ่งสวนกลับมาทางเจ้าชายอัปดุลลาห์
ปลายธนูอันแหลมคมเสียบพระเนตรเบื้องขวาของพระองค์อย่างแม่นยำ มัน
ทะลุพระเนตรผ่านแกนสมองและปีกคาพระเศียรของพระองค์ พระวรกายอัน
สง่างามร่วงลงจากหลังม้าและกระแทกพื้นอย่างแรง

“เจ้าชาย” ซามิลีตะโกนก้องเมื่อเห็นเพื่อนสนิทที่ต่างวรรณะตกจากหลัง
ม้า และถูกม้าของพระองค์พาลากไปกับพื้น

ผู้พินหนุ่มตัดสินใจยิงสายบังเหียนที่มัดพระองค์ไว้กับม้าด้วยปืนพก
จนขาดสะบั้น อาสาสี่หมอกพุ่งพรวดต่อไป หิ้งร่างของเจ้านายให้กองอยู่กับ
พื้นเบื้องหลัง

กว่าซามิลีและองครักษ์คนอื่นๆ จะไปถึงร่างของเจ้าชาย พระองค์ก็
ทรงแน่นิ่งอยู่บนพื้น ซามิลีตรงเข้าไปพุงร่างนั้นขึ้น ลูกธนูลี้ด่าปักอยู่ที่
พระเนตรเบื้องขวาของพระองค์ พระโลหิตไหลออกมาเประอะเครื่องแบบทหาร
สีฟ้าของเขาจนกลายเป็นสีแดงฉาน

“พระองค์ฯ ทรงรับสั่งกับกระหม่อมลี้” เขาเขย่าร่างอันสูงศักดิ์อย่าง
แรง แต่วิญญาณของพระองค์ก็ได้ทรงอยู่ที่นั่นแล้ว

“นั่น มันอยู่นั่น” ทหารองครักษ์คนหนึ่งชี้ขึ้นและตะโกนขึ้น

ร่างลี้กลับในชุดดำเหมือนนินจาญี่ปุ่นกระโจนออกจากพุ่มไม้ กระโดด
ขึ้นหลังม้าลี้ด่าที่เตรียมไว้ เขาตั้งมีดโค้งเหมือนเสี้ยวพระจันทร์ออกมาจากฝัก
และพินลงไปบนเชือกผูกม้าที่ตรึงอยู่กับต้นไม้ใหญ่ ขาอันทรงพลังกระโดด
ลี้ข้างของพาหนะส่วนตัว ม้าลี้ด่าจึงพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

“ตามจับมาให้ได้” ซามิลีตะโกนสั่งองครักษ์คนอื่นๆ ขณะนั่งโอบร่างไว้
วิญญาณของเจ้านายผู้สูงศักดิ์อยู่ มากกว่าสิบตัวพุ่งตามม้าลี้ด่าลี้กลับนั้นไป
ทันที

ร่างในชุดดำควมม้าย่างคล่องแคล่วไปตามป่าที่รกทึบ เห็นได้ชัดว่า
เขาและม้าได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีทีเดียว มันลัดเลาะไปตามช่องว่างระหว่าง
ลำต้นของไม้ใหญ่เหมือนรู้จักพื้นที่แถบนี้เป็นอย่างดี แต่ม้าของเหล่าทหาร
องครักษ์ก็เคลื่อนไหวได้ดีไม่แพ้กัน ทำให้ระยะห่างระหว่างทั้งคู่เหลือน้อยลง

“หยุดนะ” ทหารองครักษ์คนหน้าสุดตะโกนขึ้นหมายจะหยุดยั้งคนใน
ชุดดำ พร้อมประทับปืนยาวเล็งไปที่ร่างลี้กลับนั้น

อาสาสี่ด้ายคงวิ่งต่อ ทำให้ห่างวิถีกระสุนออกไปทุกที ทหารองครักษ์
ลั่นไกปืนทันทีที่แน่ใจแล้วว่าเป้าหมายไม่ยอมหยุดแน่ ลูกปืนแผดเสียงดัง
ก้องป่า พุ่งวาบไปสู่ร่างลี้กลับนั้น

“อ้าก” กระสุนถากไหลข้างขวาของบุรุษชุดดำ เลือดแดงสดไหลซิบๆ

เจ้าตัวหันกลับไปมองกลุ่มมองครักษ์ที่ตามมาเหมือนกับจะกระยะ รอยยิ้มในดวงตาปรากฏขึ้นก่อนที่จะหันไปควมม้าต่อโดยก้มตัวแนบกับลำตัวของม้า ประหนึ่งว่าจะรวมร่างเข้ากับกลิ่นเนื้ออันแข็งแกร่งของสัตว์พาหนะสีดำตัวนั้น

ทหารองครักษ์เห็นคนร้ายบาดเจ็บจึงควมม้าอย่างรวดเร็วเพื่อจับตัวคนร้ายให้ได้ พลันสายตาก็สะดุดกับแสงสะท้อนของวัตถุสิ่งหนึ่งตรงหน้า มันคือเส้นลวดที่ขึงตึงอยู่ระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้นนั่นเอง เขาพยายามดึงม้าให้หยุดแต่สายไปเสียแล้ว ม้าของเขาพุ่งมาเร็วเกินกว่าจะหยุดได้ทัน

ลำคอของทหารองครักษ์หับลิบพุ่งวาบผ่านเส้นลวดนั้นไป ผุ่งอาชายุ้งคงวิ่งต่อไปโดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้ควมคุมมัน พวกมันค่อยๆ วิ่งแบบไม่เป็นระเบียบเมื่อขาดการควบคุม ทหารองครักษ์หยุดขยับตัวไปนานแล้ว รอยแยกที่ลำคอของพวกเขาเริ่มปรากฏเด่นชัดขึ้น เลือดไหลซึมออกมาจากรอยแยกนั้น แล้วชิ้นส่วนของพวกเขาก็เริ่มแยกออกจากกัน ศีรษะหล่นกระจัดกระจายไปทั่วพื้นป่า

ร่างลึกลับดึงม้าเพื่อให้หยุดวิ่ง เขาหันกลับมาดูผลงานอันโหดเหี้ยมของเขาอย่างภาคภูมิใจ ขนบั้งขึ้นหนึ่งถูกหยิบมาป้อนเจ้ากวางน้อยที่เดินออกมาจากพุ่มไม้

“เจ้าทำงานได้ดีมาก ต่อไปนี้เจ้าเป็นอิสระแล้ว”

แล้วชายในชุดพรางตัวสีดำก็กระตุกม้าให้เดินจากไปอย่างเชื่องช้า เหมือนกับการขี่ม้าชมความงามของผืนป่าที่ไม่ปาน อารมณ์ของเขาแจ่มใสราวกับว่าเพิ่งดูมหรสพอันมหัศจรรย์ที่อาบไปด้วยเลือด

แพรวพี

กรุงเทพมหานคร

“นี่เธอจะไปจริงๆ เหรอ” นุสรราเอ่ยขึ้นขณะช่วยเพื่อนรักพับเสื้อผ้าลงในกระเป๋าเดินทาง

“ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้อีกต่อไปแล้ว” แพรวพีตอบด้วยเสียงที่เคร่งเครียด หล่อนก้มหน้าพับเสื้อผ้าลงในกระเป๋าเดินทางที่ละตัวเหมือนคนไร้วิญญาณ

“แกจะไปอาลัยอารณ์ไอ้ผู้ชายเฮงชวยอย่างนั้นทำไมนะ” นุสรราพูดอย่างโมโห หล่อนเจ็บแค้นแทนเพื่อนอย่างมากหลังจากรู้เรื่องเศร้าของเพื่อน

น้ำใสๆ ไหลออกมาจากนัยน์ตาของแพรวพี หยดเหมะลงบนเสื้อผ้าที่ใครคนหนึ่งมอบให้แก่หล่อน ใครคนนั้นที่ทำให้หล่อนเสียใจอยู่ในวันนี้ ภาพแฟนหนุ่มกำลังนอนกอดเพื่อนสนิทของหล่อนผุดขึ้นมาในสมอง... หล่อนไปหาเขาที่ห้องพักเพื่อบอกข่าวดีเรื่องที่หล่อนได้เข้าทำงานในบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง และด้วยความที่อยากให้เขาแปลกใจจึงไม่ได้โทร. ไปบอกก่อนว่าจะไป แต่แล้วก็กลับเป็นตัวหล่อนเองที่ต้องแปลกใจแทน หล่อนพบเขาเปลือยกายอยู่บนเตียงกับเพื่อนรักของหล่อนเอง

แพรวพีตัดสินใจเลิกรักกับเขา หล่อนร้องไห้เสียใจอยู่หลายวันจนในที่สุดก็ลุกขึ้นมาจากทะเลแห่งความเศร้าโศก และตัดสินใจไปให้ไกลที่สุด

โดยการสมัครเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยที่ประเทศอัลบาราฮาล ประเทศแถบ ตะวันออกกลางซึ่งมีพรมแดนติดกับประเทศซาอุดีอาระเบีย โอมาน และสหรัฐ อาหรับเอมิเรตส์

“ฉันอยากไปให้ไกลที่สุด ทุกที่ที่ไม่มีแต่เขาทั้งนั้น” แพรรพีซบหน้าลง บนเลื้อยที่กำลังจะพับในมือ

“แพร...” นุสรารวางมือลงบนบ่าของเพื่อนอย่างห่วงใย

“ทำไมพวกเขาต้องทำกับฉันแบบนี้” แพรรพีไม่อาจห้ามความเศร้าโศก ที่ประดังเข้ามาเอาไว้ได้ หล่อนต้องการระบายมันออกมาบ้าง และเพื่อนคนนี้ก็ เป็นคนเดียวที่รับฟังหล่อนอยู่เสมอ

“ไม่เอาหน้าแพร เธอเป็นคนสวยนะ รับรองว่าต้องมีผู้ชายดีๆ เข้ามาในชีวิตอีกมากมายแน่นอน” นุสรารดึงร่างบอบบางของเพื่อนสาวมาโอบกอดไว้ น้ำตาแห่งความสงสารพลันเอ่อล้นไปกับผู้ผิดหวังด้วย

แพรรพีไม่สามารถพูดอะไรได้อีก ผู้ชายที่ดีหรือ คงไม่มีใครอีกแล้วที่จะ ดีไปกว่าอาณัติ หล่อนคบหาเขามาตลอดสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย ชายหนุ่มที่ หล่อ ร่ำรวย เรียนเก่ง และเป็นนักกีฬารักบี้ของมหาวิทยาลัย จะมีใครที่จะ สมบูรณ์แบบไปกว่าอาณัติอีกหรือ

“ไปพักผ่อนสักกระยะก็ดีนะ ถ้าสบายใจแล้วก็ค่อยกลับมา” นุสรารไม่รู้ จะสรรหาคำใดมาปลอบเพื่อนได้อีกแล้ว หล่อนทำได้เพียงปล่อยให้เพื่อน สัมผัสกับบรรยากาศที่แตกต่างเพื่อจะทำให้ทุกอย่างมันดีขึ้นได้บ้าง

“จ๊ะ...นุส ฉันอยากบอกว่าเธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันนะ” แพรรพี ซบหน้ากับไหล่ของเพื่อนสนิท และร้องไห้ออกมาอย่างไม่อาย

“เฮ้อ นี่ถ้าไม่ติดงานนะ จะตามไปกับเธอซะให้มันรู้แล้วรู้รอดเลย”

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะ เอาไว้ถึงที่นั่นแล้ว ฉันจะโทร. กลับมาหาเธอเป็น คนแรกเลย” แพรรพีผละออกจากเพื่อนรัก ยิ้มพร้อมทั้งปาดน้ำตาที่ไหลอาบ แก้มเพื่อแสดงให้เห็นว่าหล่อนสามารถยืนหยัดอยู่บนโลกใบนี้ได้แล้ว

นุสรารใช้นิ้วช่วยปาดน้ำตาบนแก้มของเพื่อน “อยู่ที่โน่นก็ระวังตัวดีๆ นะ บ้านอื่นเมืองอื่นไม่เหมือนบ้านเราหรอก”

“จ๊ะ” แพรรพឹยมออกมาทั้งน้ำตา อย่างน้อยก็มีหญิงสาวคนหนึ่งที่เห็นหัวง
เธอเสมอมา

แพรรพឹมมองฝ่าความมืดออกไปนอกเค็รื่องบิน มองท้องฟ้ายามค่ำคืน
อย่างไว้จุดหมายมาโดยตลอดนับตั้งแต่โบยบินห่างจากบ้านเกิดตั้งแต่สี่ชั่วโมง
ที่แล้ว ดวงดาวน้อยใหญ่พร่างพรารวะยิบระยับอยู่เต็มท้องฟ้ายามค่ำคืน ไม่
ต่างอะไรกับผืนฟ้ายามราตรีที่ประเทศไทยเลย มันเป็นผืนฟ้าเดียวกันกับที่
หล่อนเคยนั่งมองดูกับอาณัติคนรักเก่า หล่อนหวนนึกถึงวันที่เขาบอกรัก คืน
นั้นดวงดาวก็ระยิบระยับสวยงามเหมือนเช่นวันนี้

หยาดน้ำใสๆ ไหลออกมาจากนัยน์ตาอย่างไม่รู้ตัว มันค่อยๆ พรั่ง
ออกมาอย่างไม่ขาดสายราวกับว่าจะไม่มีวันหมดสิ้น

ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งยื่นมาตรงหน้า กลิ่นลาเวนเดอร์หอมกรุ่นโชยมาเตะ
จมูก ทำเอาหล่อนตื่นจากภวังค์ แพรรพឹค่อยๆ หันไปมองที่มาของผ้าเช็ดหน้า
ผืนนั้น เห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง เขาดูท่าทางเจ้าสำราญ จมูก
โด่ง นัยน์ตาสีฟ้าใส ผมยาวสลวย ผิวคล้ำเหมือนชาวอาหรับทั่วไป หล่อนคิด
ว่าเขาคงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอเป็นแน่

“เช็ดน้ำตาเสียหน่อยสิครับ” เขาพูดภาษาอังกฤษสำเนียงอาหรับอย่าง
สุภาพ

“ขอบคุณค่ะ แต่ดิฉันไม่รบกวนดีกว่า เดี่ยวผ้าของคุณจะเปียก”

แพรรพឹปฏิเสธเขาด้วยภาษาอาหรับอย่างคล่องแคล่ว ผู้ชายท่าทางเจ้า
สำราญและหล่อเหลาแบบนี้แหละที่คอยเหยียบย่ำหัวใจของผู้หญิง หล่อนจะ
ไม่ยินยอมรับไม่ตรีจากเขาเด็ดขาด

“เอ...คุณพูดภาษาอาหรับได้หรือครับ” เขาดูแปลกใจกับภาษาอาหรับ
ของหญิงสาวไม่น้อย หล่อนสามารถพูดออกมาได้อย่างถูกต้องถึงแม้ว่าจะ
ไม่ค่อยคล่องนักก็ตาม

“ดิฉันเรียนที่มหาวิทยาลัยค่ะ” หล่อนตอบพร้อมดึงผ้าเช็ดหน้าของ
ตัวเองออกมาซับน้ำตาโดยไม่หันไปมองคู่สนทนาเลยสักนิด

“ผม...จามาลครับ” เขายื่นมือออกไปเพื่อทักทายหล่อนตามธรรมเนียมฝรั่ง

“แพรรพีค่ะ” หล่อนยกมือไหว้ตอบเขาตามธรรมเนียมไทย ทำเอาจามาลต้องรับไหว้อย่างเงอะงะ

“จะไปเที่ยวอัลบาราฮาลหรือครับ” ชายหนุ่มที่ชื่อจามาลถามขึ้นอีกพร้อมถือวิสาสะขยับตัวให้หนึ่งสบายขึ้น เมื่อจะต้องสนทนากันยืดยาวต่อไป

“เปล่าค่ะ ดิฉันจะไปทำงาน” หล่อนหันกลับไปมองนอกหน้าต่างอย่างเหงาๆ อีกครั้ง

“ทำงานหรือครับ คุณทำงานอะไรครับ” เขาพยายามที่จะชวนหล่อนพูดคุยแม้จะเห็นแค่เพียงเส้นผมและเสื้อยหน้าเพียงเล็กน้อย

“เป็นอาจารย์สอนภาษาค่ะ” หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความรำคาญ

“หรือครับ ที่...”

ไม่ทันที่จามาลจะถามจบ แพรรพีก็หันมาทางเขาแล้วสวนขึ้นทันที

“คือดิฉันรู้สึกเปลี่ยวค่ะ ขอตัวพักผ่อนนะค่ะ” หล่อนรู้สึกว่าคุณตรงไปหน่อยเมื่อเห็นเขาหน้าถอดสี เป็นการเสียมารยาทต่อคนที่พยายามผูกมิตรกับหล่อนไม่น้อย แต่จะอย่างไรก็ได้แล้ว หล่อนไม่นึกอยากจะคบผู้ชายคนใดเลยตอนนี้ ความเจ็บปวดใจทำให้หล่อนสร้างกำแพงหัวใจขึ้นปกป้องตัวเอง

“ได้โปรด” แพรรพีหันกลับไปทางหน้าต่างอีกครั้งแล้วหลับตาลงเพื่อยุติการสนทนานั้น ในความมืดมิดภายใต้เปลือกตาหล่อนรู้สึกว่าคุณนั้นหนึ่งอยู่ข้างๆ หล่อนอยู่นานหลายนาทีที่เดียวแล้วจึงค่อยลุกเดินจากไป

ตลอดเที่ยวบินที่เหลือของวันนั้น แพรรพีหลับลงอย่างอ่อนเพลียตลอดสามชั่วโมงจนถึงสนามบินแห่งชาติของอัลฮาฟซาน เมืองหลวงของประเทศอัลบาราฮาล เมื่อล้อของเครื่องบินกระทบกับรันเวย์หล่อนจึงรู้สึกตัวตื่นขึ้นและไม่รู้ทำไมสิ่งแรกที่หล่อนทำก็คือพยายามมองหาผู้ชายคนนั้น แต่หล่อนก็ไม่พบเขา แพรรพีได้แต่นึกถึงคำพูดของตัวเองก่อนที่จะหลับ และรู้สึกเสียใจอยู่ไม่น้อย แต่ถ้าคิดจะขอโทษเขาก็คงไม่มีโอกาสแล้ว ประเทศอัลบาราฮาล

ออกจะกว้างใหญ่ หล่อนคงไม่ได้เจอเขาคือเป็นแน่

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้เธอคงหลงรักจามาลไปแล้ว เขาเป็นชายรูปหล่อที่น่าหลงใหล ทำทางเป็นผู้ดีและสะอาดสะอ้าน แต่ตอนนี้หัวใจของเธอบอบช้ำมาก เสียจนไม่อยากจะให้ผู้ชายทำทางเจ้าสำราญอย่างจามาลมาเหยียบย่ำมันอีก เธอต้องการเวลาอีกสักกระยะสำหรับเรื่องของตัวเอง

เนื่องจากอัลฮาฟซานเป็นเมืองท่องเที่ยวติดอันดับของโลก จึงไม่แปลกเลยที่แพรรีต้องยื่นเข้าคิวต่อแถวยาวเหยียดในชั้นตอนตรวจคนเข้าเมืองระหว่างรอหญิงสาวพยายามชะเง้อมองหาชายหนุ่มชาวอาหรับที่ได้พบปะกันบนเครื่องบิน แต่ก็ไม่พบแม่เต่าของเขา ชายหนุ่มคนนั้นคงออกจากเครื่องเป็นคนแรกกระมัง

“คุณแพรรี-รา-พีใช้ไหมครับ” นายตำรวจตรวจคนเข้าเมืองคนหนึ่งเรียกชื่อเธออย่างยากลำบาก เขาถึงความสนใจของเธอจากการมองไปรอบๆ เพื่อตามหาชายหนุ่มที่พบบนเครื่องบินไป

“ใช่ค่ะ” หล่อนตอบอย่างงงๆ

“เชิญตามผมมาทางนี้ครับ” เขาเดินนำเธอออกไปจากแถว

“เออ...ดิฉันทำอะไรผิดหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างเอียงอายเพราะนักท่องเที่ยวที่ยืนต่อแถวกันอยู่ข้างก็ซุบซิบกันถึงเหตุการณ์ไม่ปกติเช่นนี้ พวกเขาอาจคิดว่าหล่อนถูกจับด้วยข้อหาขายนยาเสพติดหรือหลบหนีเข้าเมืองก็เป็นได้ ความคิดเช่นนั้นทำให้แพรรีอับอายอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

“เป็นการอำนวยความสะดวกนิดหน่อยครับ สำหรับคุณ” นายตำรวจต่างชาติพูดโดยไม่หันมามองเธอ เขาพาเธอไปถึงห้องห้องหนึ่ง แล้วผลักประตูเข้าไป “เชิญครับ”

แพรรีเดินเข้าไปด้วยความรู้สึกแปลกใจไม่น้อย ภายในห้องนั้นมีเพียงโต๊ะใหญ่ๆ ตัวหนึ่งกับเจ้าหน้าที่ชาวอาหรับอีกคนหนึ่งเท่านั้น เจ้าหน้าที่คนนั้นงยหน้าขึ้นมามองแล้วก็เดินตรงมาทางหล่อน เขายกกระเป๋าเดินทางของหล่อนวางบนโต๊ะ และใช้เครื่องสแกนมือถือลากผ่านกระเป๋าด้วยความรวดเร็ว

“ขอพาสปอร์ตด้วยครับ” เจ้าหน้าที่บอกเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงดีมาก แพรรวีจึงหันมามองนายตำรวจที่พาหล่อนมาเพื่อขอความเห็น

“แม้จะเป็นอาคันตุกะของเจ้าชาย ก็ต้องผ่านการตรวจครับ” เขาตอบ หล่อนอย่างสุภาพ

“จะ...เจ้าชาย...หรือ...คะ” หล่อนทวนคำอย่างสงสัย “แต่...”

“กรุณาทำตามขั้นตอนครับ” เขากล่าวบังคับอย่างสุภาพเช่นเคย แพรรวีจึงจำต้องหยิบพาสปอร์ตยื่นให้เจ้าหน้าที่ เขารีบไปและเปิดดู ลากๆ พร้อมประทับตราลงไปแล้วส่งคืนให้หล่อน

“ผมจะไปส่งคุณที่ทางออก เชิญตามผมมา” ตำรวจยกกระเป๋าจากบน โต๊ะวางลงบนรถเข็น แล้วออกแรงดันมันเดินนำแพรรวีไปที่ประตูทางออก โดยไม่สนใจสีหน้าพิศวงของแพรรวีเลย

“คุณตำรวจคะ คงมีเรื่องเข้าใจผิดมั้งคะ ดิฉันไม่ได้เป็นอาคันตุกะของ เจ้าชายหรอกค่ะ ฉันแค่เดินทางมาเป็นครูสอนภาษาเท่านั้นเอง”

ตำรวจยังคงเดินเข็นรถบรรทุกกระเป๋าของหล่อนไปเหมือนไม่ได้ยินที่ หล่อนพูดออกมาเลย

“นี่จะไม่บอกอะไรดิฉันหน่อยหรือคะ ว่าทำไมดิฉันต้องทำตามคุณ” แพรรวีวิ่งตามไปถามด้วยความอยากรู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตามหล่อนก็ สมควรจะรู้ไม่ใช่หรือ

ไม่มีคำตอบที่ให้ความกระจ่างจากเขานีกเช่นเคย ตำรวจยืนรอจนรถ โรลล์-รอยซ์คันยาวเหยียดวิ่งมาจอดเทียบตรงทางออก สีตาของมันเป็นเงาวิบ เหมือนกับเพิ่งออกจากโรงงานมาใหม่ๆ นายตำรวจตรวจคนเข้าเมืองรุ่นหลัง แพรรวีให้เข้าไปนั่งตอนหลังของรถแล้วปิดประตู หล่อนหันมองดูผ่านกระจก รถออกมา ชายผู้อำนวยความสะดวกให้หล่อนยื่นกระเป๋าให้พนักงานขับรถ ยกไปเก็บที่กระเปาะหลังของรถ แล้วก็หันมาโค้งให้หล่อนก่อนที่จะหันกลับไป เข้าไปในตัวอาคาร

“อ้าว...ไม่ไปด้วยหรือ” หล่อนบ่นกับตัวเอง แล้วหันมองไปรอบๆ รถ “กว้างดีแฮะ ไม่ยกรู้ว่าไอร่ทรูๆ นี่จะกว้างอย่างนี้”

แพรวพีเห็นคนขับรถขึ้นหนึ่งประจำที่ ครู่หนึ่งชุดเครื่องดีมก็เลื่อนออก จากผนังด้านหนึ่งของตัวรถ หล่อนตัดสติใจหยิบน้ำอัดลมขึ้นมากระป๋องหนึ่ง อย่างน้อยก็ปลอดภัยที่สุดเพราะมันยังไม่ถูกเปิดออก รถเริ่มแล่นอย่างซื่อ งช้าผ่านรั้วสนามบินออกสู่ภายนอก ภาพที่แพรวพีเห็นคือฝูงชนยืนชะเง้อมอง ตามรถที่หล่อนั่งอยู่ ธงที่สะบัดพลิวอยู่ที่กันชนหน้าทำให้ทุกคนต่างสงสัยว่า ในรถที่แล่นผ่านหน้าพวกเขาไปนั้นเป็นพระบรมวงศานุวงศ์พระองค์ใด แต่ก็ ไม้อาจมองฝาคความมืดของฟิล์มกรองแสงเข้ามาได้ หล่อนรู้สึกตื่นเต้นระคน หัวใจพองโต ยามนี้หล่อนเหมือนเจ้าหญิงตี๋ๆ นี่เอง การเดินทางมาต่างประเทศ ครั้งแรกช่างน่าประทับใจเหลือเกิน

หลังจากออกจากสนามบินได้ไม่นาน ก็มาถึงใจกลางเมืองอัลฮายซาน เมืองหลวงของอัลบาราฮาล พระราชวังปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้น รูปแบบคล้าย มัสยิดของอิสลาม เพียงแต่ใหญ่โตและทรูหรากว่ามาก โดมที่ทำด้วยทองคำ ขนาดใหญ่ต้องแสงแดดยามเช้า สะท้อนเป็นแสงสีทองอวามไปทั่วบริเวณ

“โอ้โฮ พระราชวังใหญ่โตทรูหราจริงๆ แหม...นี่ถ้าได้เข้าไปอยู่สักวัน คงจะลืมไม่ลงแน่ๆ เลย” ขณะที่รถแล่นและไปตามถนนรอบพระราชวัง แพรวพีอดชื่นชมสิ่งปลูกสร้างอันงดงามอลังการไม่ได้

แต่แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น คำพูดของหล่อนดูประกาศิต ราชรถ หักเลี้ยวจากถนนใหญ่ผ่านรั้วลูกกรงเหล็กสีทองเข้าสู่อาณาบริเวณของ พระราชวังทันที

ในระหว่างที่รถแล่นผ่านสวนที่จัดแต่งอย่างดี แพรวพีรู้สึกหัวใจตนเอง เต้นไม่เป็นจังหวะ ตลอดทางที่รถแล่นผ่านเงาไม้อันร่มรื่น หล่อนได้แต่คิดว่า อะไรทำให้หล่อนได้มีโอกาสเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของผู้มีบุญญาธิการสูงที่สุด ในประเทศอัลบาราฮาลอย่างนี้ จนกระทั่งรถแล่นไปจอดเทียบมุขด้านหน้าของ พระราชวัง พนักงานขับรถวิ่งมาเปิดประตูให้แพรวพี ประตูรถจอดไม่ตรงกับ พรมแดงที่ทอดตัวตามขั้นบันไดออกมาจากภายในพระราชวังเสียทีเดียว หล่อนจึงเหยียบเท้าลงบนพื้นซีเมนต์ข้างพรมแดง หล่อนรู้ว่าพรมนั้นสำหรับ เจ้าชายชั้นสูง ไม่ใช่คนสามัญอย่างหล่อน แพรวพียืนก้ำๆ กังๆ อยู่สักครู่

ทหารองครักษ์นายหนึ่งก็วิ่งออกมา

“เจ้าชายทรงรออยู่ เชิญตามผมมาครับ” ทหารผู้นั้นกล่าวด้วยเสียงหนักแน่นแล้วหันหลังกลับเดินนำหล่อนไป

“ระ...รอดิจฉันหรือ...คะ ดะ...เดี่ยวคะ” หล่อนรีบวิ่งตามเข้าไปเพื่อขอความกระจ่าง แต่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างนั้นได้ เพราะแคว้งตามให้ทันทหารคนนั้นก็ทำให้หล่อนเหนื่อยหอบเอการอยู่แล้ว

ทหารองครักษ์นำทางแพรพรพีมายังห้องโถงใหญ่ ภายในประดับประดาอย่างหรูหรา ชุดโซฟาสีขาวนวลตัดขอบด้วยทองคำ มีชายผู้นั่งหันหน้าไปทางเตาผิงหุรหราชอาณาจักรใหญ่อยู่ จากด้านหลังหล่อนมองเห็นผมยวสสวยของเขาทอดยาวลงเกือบถึงพื้นซึ่งปูลาดด้วยพรมเปอร์เซียสีสันสดใสดูมีราคาไม่น้อย

“เจ้าชายพะยะคะ คุณแพรพรพีมาถึงแล้ว” ทหารองครักษ์ค้อมกายกล่าวอย่างสุภาพ ทำให้เจ้าชายหันกลับมา พระพักตร์ของเขาเป็นที่คุ้นเคยมากสำหรับหล่อน

“จามาล” แพรพรพีเปลือยอกออกไป

“ทำไมเรียกพระนามของเจ้าชายเช่นนี้” ทหารองครักษ์ทวาดใส่หล่อนถึงความไม่บังควรเช่นนั้น

“ไม่เป็นไรซูเอียบ” ทรงยื่นขึ้นโบกพระหัตถ์ปรัมมองครักษ์

“เธอออกไปได้แล้ว” เจ้าชายจามาลรับสั่งแล้วทรงยื่นทอดพระเนตรองครักษ์ส่วนตัวที่ทำความเคารพแล้วเดินออกไป

“การตรวจคนเข้าเมืองสะดวกสบายดีไหมครับ” เขาหันไปรับสั่งกับหญิงชาวไทย

“เอ่อ...ดิฉัน...เอ่อ...หม่อมฉัน...” ตายละ ราชศัพท์ภาษาอาหารับไม่ถนัดเสียด้วยสิ ก็ไม่คิดว่าจะได้เข้ามาในวังนี่นา

“ถ้าลำบาก พุดธรรมดาก็ได้ ไม่ต้องใช้ราชศัพท์หรอก ฉันไม่ค่อยชอบพิธีต้องเท่าไร” เขาเดินไปที่โต๊ะวางเครื่องดื่ม “รับอะไรดี”

“ไม่...เพคะ คือ...ดิฉัน...เอ๊ยไม่ใช่...หม่อมฉัน...เอ่อ...คือ” ว้า...ต้องใช้

ราชาศัพท์แล้วยังประหม่าอีก ไปกันใหญ่แล้ว

“ฉันบอกแล้วไง ถ้าไม่ถนัดละก็พูดธรรมดาก็ได้ ฉันว่าเธอพูดภาษา
อาหรับได้ดีกว่าจะมาทำเอ่ออย่างนี้อีกนะ” เขารินน้ำส้มส่งให้หล่อน

“คือหม่อมฉันต้องขอพระราชทานอภัยโทษ เรื่องบนเครื่องบินด้วย
เพคะ” หล่อนรับแก้วน้ำส้มมา นิ้วมือของเขาสัมผัสกับนิ้วของหล่อนอย่าง
ไม่ได้ตั้งใจ ทำเอาหล่อนหน้าแดงก่ำด้วยบ่มเลือด

“ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษเธอ ที่ไปกวนใจเธออย่างนั้น” เขาแย้ม
พระสรวลให้อย่างอ่อนโยน

“มิได้เพคะ” หล่อนหน้าแดงยิ่งกว่าเดิม รู้สึกละอายที่ทำกิริยาไม่ดีต่อ
ผู้สูงศักดิ์เช่นนั้น

“เอาละๆ มาเหนื่อยๆ เธอไปพักผ่อนก่อนเถอะนะ ช่วงบ่ายและเย็นนี้
มีงานสำคัญรออยู่ และฉันก็ต้องการตัวเธอ”

เจ้าชายตบพระหัตถ์ดังๆ สองที คนรับใช้หญิงคนหนึ่งก็เดินเข้ามา
หล่อนเป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกับแพรวพี ผิวคล้ำ ใบหน้าสวยเรียบ
ตาคมเหมือนแขก รูปร่างอ่อนแอঁดูเหมือนที่อุปมอเดลมากกว่าคนรับใช้

“รอบียะจะพาเธอไปห้องรับรอง และคอยรับใช้เธอ” เขาแนะนำให้
หล่อนรู้จัก

“เอ่อ...คือหม่อมฉันต้องรีบไปรายงานตัวที่โรงเรียนฮาดีเมาะห์เพคะ”
หล่อนพูดแทรกขึ้น

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจะให้คนไปจัดการเอง เธอจะได้ไปทำงาน
เมื่อเธอพร้อม” เขาหันไปพยักพระพักตร์ให้แก่วบียะ หล่อนจึงผายมือเพื่อ
บอกให้แพรวพีตามหล่อนไป

แพรวพีมองดูเจ้าชายหนุ่มเหมือนกับจะพูดอะไรออกมา แต่เจ้าชาย
หนุ่มกลับหันหลังให้แล้วกลับไปประทับที่โซฟาหน้าเตาผิงใหญ่อย่างเดิม
หล่อนมองไปทางเตาผิงนั้นก็พบรูปภาพผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง นั่นคงจะ
เป็นภาพคนรักของเจ้าชายละมั้ง หล่อนได้แต่ถอนใจแล้วเดินตามสาวใช้
หุ่นนางแบบออกไป

รอบียะเดินนำแพรรฟีไปตามทางเดินอันโอโถง มันเงียบเสียงจนเสียงรองเท้ากระทบกับพื้นหินอ่อนดังก้องไปทั่วทางเดิน ตลอดทางเดินประดับประดาไปด้วยภาพสีน้ำมันมากมาย บางภาพหลอนถึงกับต้องหยุดยั้งดูให้แน่ใจว่าเป็นของจริงหรือเปล่า และหลอนก็พบว่าทุกภาพเป็นของจริงทั้งหมด ไม่นานสาวใช้คนนั้นก็พาหลอนมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องห้องหนึ่ง หลอนเปิดประตูนำเข้าไป ภายในห้องรับรองนั้นถูกประดับประดาอย่างหรูหรา ปรอมเปอร์เซียสีทึมๆ ถูกปูลาดไปจนถึงเตียงไม้มะฮอกกานีสีเสาชานาคใหญ่ที่ถูกวางอยู่ติดผนังห้องด้านหนึ่ง บนหัวเตียงมีภาพวาดของศิลปินชื่อก้องแขวนอยู่และแทบจะไม่ต้องไปเพ่งดูหลอนก็รู้ว่านั่นเป็นของจริง ผนังด้านตรงข้ามมีเตาผิงไฟบุกระเบื้องโมเสกกลดลายสวยงามติดตั้งอยู่ หลอนนึกสงสัยขึ้นมาเหมือนกันว่าประเทศที่มีอากาศร้อนเช่นนี้จะมีของพรรค์นี้ไว้ทำไม อาจเป็นการเพิ่มความงามให้แก่ห้องก็เป็นได้ เพราะดูจากการเอารูปแกะสลักไปวางไว้ภายในแทนที่จะเป็นกองฟืนคงเป็นการแก้ไขด้านสถาปัตยกรรมอีกวิธีหนึ่งของประเทศนี้ เพดานสูงด้านบนถูกบุด้วยกระเบื้องโมเสกเช่นกันและเป็นลวดลายที่งดงาม วิจิตรยิ่ง มีแผ่นที่เป็นตัวอักษรอารบิกบุแซมอยู่โดยรอบ ตรงศูนย์กลางเป็นสัญลักษณ์ดวงดาวอยู่ภายในจันทร์เสี้ยวดวงใหญ่ มองดูแล้วสวยงามวิจิตรไม่น้อยเลยทีเดียวนะ

“ห้องนี้ใหญ่กว่าบ้านเราทั้งหลังอีกแฮะ” แพรรฟีกระซิบบอกตัวเอง

“นอนพักสักตื่นก่อนได้นะเจ้าคะ เดี่ยวสายๆ จะให้ช่างเสื้อหลวงมาวัดตัว” รอบียะดึงผ้าคลุมเตียงออกและพับไว้อย่างเรียบร้อย กิริยาท่าทางของหลอนดูเข้มข้อยแต่ก็คล่องตัวดี

“ช่างเสื้อหลวง...เหรอะคะ” แพรรฟีเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“ดิฉันว่าคุณคงไม่ได้เตรียมชุดมาในงานวันนี้ใช่ไหมเจ้าคะ” รอบียะยิ้มให้ ฟันหลอนขาวราวกับไข่มุกตัดกับสีผิวของหลอนอย่างเห็นได้ชัด นี่ถ้ามีคนมาบอกว่าหลอนเป็นดารายอดนิยมของประเทศ แพรรฟีคงเชื่อได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

“งานอะไรคะ” แพรรฟีคิดว่าคงเป็นงานเลี้ยงที่เจ้าชายได้เกริ่นไว้เมื่อ

สักครู่นี้ แต่หล่อนก็ไม่รู้ว่ามันเป็นงานเลี้ยงอะไร

“งานพระราชทานพระยศให้แก่เจ้าชายฮากรีฟเจ้าคะ พระองค์ทรงได้เลื่อนขึ้นเป็นรัชทายาทอันดับหนึ่งเจ้าคะ” รอบีเยเก็บผ้าคลุมเตียงเข้าตู้ไม้ขนาดใหญ่ หล่อนหันมาโค้งให้แพรรีอย่างนอบน้อมแล้วหันเดินออกจากห้องไป

ด้วยความเปลี่ยวจากการเดินทาง บวกกับความเย็นฉ่ำจากแรงขับเคลื่อนของแอร์คอนดิชันทำให้แพรรีพิงล้อยหลับไปพักใหญ่ หล่อนตื่นขึ้นมาอีกครั้งด้วยเสียงนาฬิกาปลุกที่ข้อมือ แพรรีก็กะพริบตาถี่ๆ มองสัญญาณดวงดาวอยู่ภายในจันทร์เสี้ยวดวงใหญ่บนเพดานห้องเพื่อเรียกสติ

“นี่เราไม่ได้ฝันนี่นา เราอยู่ในพระราชวังของอัลบาราฮาลจริงๆ”

แพรรีรีบลุกเดินไปค้นกระเป๋าเดินทางของเธอ ซึ่งมาถึงห้องนี้ก่อนหล่อนเสียอีก หล่อนหยิบหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง

“รูปแบบการปกครองของอัลบาราฮาล เป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยมีสมเด็จพระราชาธิบดีอับดุลราห์มาล ซารีฟาห์ นูรฮายาติ เป็นประมุขตั้งแต่ ๒๐ เมษายน ปี ๑๙๙๕ และมีเจ้าชายอับดุลลาห์ ซารีฟาห์ นูรฮายาติ เป็นรัชทายาทอันดับหนึ่ง” หล่อนละลายตาจากตัวหนังสือ เงยหน้าขึ้นคิด

“เอ...เจ้าชายที่มีข่าวว่าถูกลอบปลงพระชนม์เมื่อเดือนที่แล้วนี่นา” แล้วหล่อนก็ก้มลงไปอ่านต่อจากบรรทัดที่แล้ว “รัชทายาทอันดับสองคือเจ้าชายฮากรีฟ ซารีฟาห์ นูรฮายาติ” แพรรีเงยหน้าขึ้นอีก

“อืม...ที่จะเลื่อนขึ้นเป็นอันดับหนึ่งแทนในวันนี้แน่นอน” หล่อนก้มหน้าลงอีกครั้ง ใช้นิ้วลากไปตามรายชื่อของรัชทายาท และบิงโก

“เจ้าชายจามาล ซารีฟาห์ นูรฮายาติ รัชทายาทอันดับที่เจ็ด จบการศึกษาคณะนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาวาร์ด สหรัฐอเมริกา ว้าว” รอยยิ้มและสีแดงของไบหน้าเริ่มปรากฏให้เห็นตามนิสัยธรรมชาติของหญิงสาวต่างๆไป ช่างเป็นชายหนุ่มที่สมบูรณ์แบบอะไรเช่นนี้ อย่างนี้สาวๆ คงได้หลงกันทั้งเมืองแน่ๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองสามครั้ง แพรรีรีบยึดหนังสือกลับลงไป

กระเป่าทันที แล้วเดินกลับไปนั่งที่ขอบเตียงในท่าทางที่เรียบร้อย “เชิญค่ะ”

หลังจากได้รับอนุญาตรอบียะก็เดินนำผู้หญิงสองคนเข้ามาในห้อง หญิงคนหนึ่งท่าทางเป็นลูกจ้างวางแท่นกลมลงบนพื้น “เชิญบนนี่ค่ะ” หล่อนเชื้อเชิญแพรรีขึ้นไปยืนบนแท่นอย่างสุภาพ

“ดิฉันจะวัดตัวสักหน่อยนะค่ะ” ผู้หญิงอีกคนที่คงเป็นช่างตัดเสื้อกล่าวอย่างสุภาพ พร้อมดึงสายวัดออกมาจากเอวของตัวเอง

“เอ่อ...งานนี้คือนี่แล้วจะตัดหันหรือค่ะ” แพรรีถามอย่างสงสัยขณะก้าวขึ้นไปยืนให้หล่อนวัดตัว

“เรามีชุดไว้แล้วค่ะ เพียงแค่ให้เข้ากับรูปร่างคุณเท่านั้น” หล่อนตอบแล้วหันไปบอกสัดส่วนกับผู้ช่วย “อกสามลิบสอง”

“เอ่อ...ฉันต้องเลือกชุดใหม่ค่ะ พอดีเลือกไม่ค่อยเป็นเท่าไรไม่ค่อยได้ออกงานสังคมนะค่ะ” แพรรีถามอย่างเขินๆ

“ถ้าอย่างนั้นสำหรับงานกลางคืนดิฉันเลือกให้ดีกว่าค่ะ รูปร่างแบบนี้รับรองว่าไม่ยาก ส่วนงานกลางวันก็เป็นชุดประจำชาติอยู่แล้ว ไม่ต้องเลือก” หล่อนยิ้มให้แล้วหันไปหาลูกน้องอีกครั้ง “เวียลีสยาม”

“ชุดประจำชาติหรือค่ะ” หล่อนเคยเห็นชุดประจำชาติของอัลบาราฮาลมาบ้างแล้วจากในหนังสือ มันเป็นชุดที่สวยงามทีเดียว

“ค่ะ พิธีแต่งตั้งต้องแต่งเป็นทางการหน่อยค่ะ” ช่างตัดเสื้อตอบ

“สะโพกสามลิบห้า” หล่อนตะโกน ทำเอาแพรรีหน้าแดงก่ำ ก็นิ่งใหญ่ไปหน่อยเรา รู้จักออกกำลังกายลดหุ่นก่อนมาดีกว่า

“วัดตัวเสร็จแล้วใช่ไหมคะ ดิฉันเตรียมน้ำเสร็จพอดี เชิญคุณแพรวอาบน้ำก่อนนะเจ้าค่ะ” รอบียะโผล่หน้าออกมาจากห้องน้ำหลังจากหายเข้าไปนาน

แพรรีจึงเดินตามรอบียะเข้าไปในห้องน้ำ และทันทีที่ปิดประตูลง รอบียะก็เดินตรงมาทางแพรรีและพยายามจะถอดเสื้อของหล่อนออก

“เอ่อ...ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันจัดการเองได้” แพรรีเฝ้าขึ้นอย่างเขินๆ

พร้อมยกมือปิดป้องอย่างสุภาพ

“เป็นหน้าที่ที่เจ้าชายมอบหมายมา กรุณาด้วยเถอะค่ะ ไม่อย่างนั้นดิฉันอาจถูกลงโทษได้”

แพรรีมองซ้ายมองขวาแล้วก็พยักหน้าอย่างไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร มือของรอปียะวางลงบนกระดุมเลื้อยหล่อนอย่างนุ่มนวล แพรรีรู้สึกเขินเล็กน้อยถึงแม้จะเป็นผู้หญิงด้วยกันก็ตาม ไม่นานเลื้อยผ้าของหล่อนก็ลงไปกองอยู่แทบเท้า แพรรีรู้สึกอายขึ้นมาอีกเมื่อเห็นสายตาของนางกำนัลคนสวยมองเรือนร่างของหล่อนด้วยความที่งั้นแค้นแดงเรื่อ

รอปียะเปลอมองสาวสวยตรงหน้าด้วยความชื่นชม ผิวของหล่อนเหลืองดั่งทองคำ ผมดำสลวยที่ถูกตัดสั้นทำให้เห็นเรือนร่างได้ส่วนลัดโดยไม่มีอะไรปิดบัง ทรวงอกตั้งชันและอวบอิม หน้าท้องแบนราบ ถึงแม้สะโพกจะใหญ่ไปนิดแต่ก็กลมกลิ้งได้รูปดูไม่น่าเกลียด หล่อนจึงเปลอมองอยู่นานจนเห็นสีแดงเรื่อบนหน้าแขกของเจ้าชาย “ขอภัยเจ้าค่ะ คุณสวยจริงๆ จนดิฉันอดมองไม่ได้เลยเจ้าค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” แพรรีตอบกลับอายๆ หล่อนรีบเดินด้วยความเขินไปยังชั้นบันไดที่ทำขึ้นเพื่อเดินขึ้นสู่อ่างจากุซซี่ที่มีน้ำสบู่ออยฟอง น้ำใสๆ ไหลรินออกมาจากก๊อกน้ำทองคำเป็นสาย ผสมกับน้ำที่มีอยู่เดิม กลายเป็นเกลียวคลื่นน้อยๆ หมุนวนอยู่รอบอ่าง กลิ่นสมุนไพรแปลกๆ โขยมาเตะจมูกจนอยากจะไปแช่ให้สบายเสียหน่อย

“เดี๋ยวเจ้าค่ะคุณแพรรี กรุณานั่งลงตรงนี้ก่อนเจ้าค่ะ” รอปียะห้ามหล่อนเอาไว้แล้วผายมือไปที่ชั้นบันไดข้างๆ อ่างอาบน้ำ แพรรีพิงมือหญิงสาวรับใช้เหมือนจะเถียงแต่ก็กลับหุบปากนิ่งแล้วได้แต่ทำตามที่หล่อนบอก

“ชำระร่างกายก่อนนะเจ้าค่ะ” รอปียะเดินมานั่งข้างๆ แพรรี สาวผิวคล้ำใช้กระบวยตักน้ำจากในอ่างค่อยๆ ราดรดลงบนร่างของเจ้านายของหล่อนแล้วลูบไล้ด้วยฟองน้ำในมือไปทั่วลำตัวเพื่อชำระล้างฝุ่นผงเล็กๆ ที่อาจจะติดตัวมาจากภายนอก

“เรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ ทีนี้ลงแช่ในอ่างเลยเจ้าค่ะ” นางกำนัลของเจ้าชาย

หนุ่มกล่าวยิ้มๆ เมื่อชำระร่างกายขึ้นต้นเรียบริ้วแล้วจึงเดินไปหยิบแก้วไวน์มาวางไว้ที่ขอบอ่าง

หญิงสาวผู้พลัดถิ่นจึงลงนอนแช่ในอ่าง น้ำที่อุ่นกำลังดีทำให้หล่อนรู้สึกผ่อนคลาย สาวใช้จึงเริ่มบริการหล่อนด้วยการสระผมให้เป็นอันดับแรก แพรพรพิรุณก็ผ่อนคลายและสบายอย่างบอกไม่ถูก จนหล่อนถึงกับเคลิ้ม หลังจากถูเนื้อตัวให้เจ้านายใหม่เรียบริ้วแล้ว รอบียะก็กล่าวขึ้นเบาๆ

“แช่น้ำเล่นไปก่อนนะเจ้าคะ ดิฉันจะไปทำธุระอย่างอื่น ได้เวลาแล้ว ดิฉันจะมาเรียกนะเจ้าคะ” รอบียะเห็นหญิงสาวพยักหน้าอย่างเกียจคร้าน หล่อนคงอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น สาวใช้ยิ้มน้อยๆ ให้แก่ตัวเอง หล่อนทำงานได้เป็นอย่างดีอีกครั้ง แล้วหล่อนก็ลุกเดินออกไปทางประตูห้องน้ำเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนหญิงสาวในอ่างน้ำ

แพรพรพิรุณก็ก้าวรอบียะได้ออกไปจากห้องแล้ว ตอนนี้เป็นของหล่อน แต่เพียงผู้เดียวแล้ว ความอุ่นและตัวยาสมุนไพรในน้ำทำให้หล่อนรู้สึกสบายตัวอย่างบอกไม่ถูก ในสภาพที่ผ่อนคลายทำให้หล่อนนึกย้อนไปตั้งแต่วันที่เดินทางออกจากประเทศไทย ชีวิตหล่อนเหมือนกับนางเอกในนิทาน จากผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ต้องช่วยเหลือตัวเองมาตลอด กลายมาเป็นเจ้าหญิงสูงศักดิ์ที่มีคนรับใช้คอยปรนนิบัติ ชีวิตของหล่อนเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือจริงๆ

ความคิดที่ล่องลอยเรื่อยเปื่อยทำให้แพรพรพิรุณถึงอารมณ์แฟนหนุ่มขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าเกลี้ยงเกลาหล่อเหลาของเขายังคงหล่อหลอนหล่อนอยู่ทุกเมื่อ น้ำตาเริ่มไหลซึมออกมาอีกครั้ง หล่อนจึงจุ่มศีรษะลงไปใต้น้ำสบูเพื่อให้น้ำตาจางหายไปกับน้ำในอ่างนั้น หล่อนกำลังพยายามลืมเรื่องของอดีตแต่ มันก็ไม่เคยเป็นผลเสียที ตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่นะ เขากำลังเรingersกับนางผู้หญิงหน้าด่านคนนั้นหรือเปล่า โนมโนสำนึกของหล่อนนั้นเองใบหน้าขาวใสของอดีตเริ่มคล้ำขึ้น...คล้ำขึ้น...จนกลายเป็นดำคล้ำและหล่อเหลาแบบชาวตะวันออกกลาง รูปหน้าของจามาล มกุฎราชกุมารอันดับที่เจ็ดนั้นเองที่ขึ้นมาแทนใบหน้าของอดีตจินหมด หล่อนเป็นแขกของเจ้าชายหรือนี้ เป็นเรื่องที่

แพรวพีไม่เคยคิด แม้แต่จะฝันก็เถอะ แต่มันก็กำลังเกิดขึ้นแล้วในบัดนี้

“สบายตัวดีไหมเจ้าคะ” เสียงรอบีเยะดังขึ้น ทำให้แพรวพีตกใจลั่นไกล อยู่ในอ่างจนเกือบล้าลัก หล่อนโผล่เพียงศีรษะขึ้นมาจากน้ำและหันไปมองทางเจ้าของเสียง รอบีเยะยืนรอหล่อนอยู่ หล่อนถือผ้าเช็ดตัวกางออกรอที่จะเช็ดตัวให้หล่อนเมื่อขึ้นจากน้ำ “ขึ้นมาเถอะเจ้าคะ ได้เวลาแต่งตัวแล้ว”

แพรวพีไม่รู้ว่าจะตัวเองนอนแช่อยู่ในอ่างนี้นานเท่าใด หล่อนได้แต่ลุกก้าวออกมาจากอ่างอย่างแช่มช้า รอบีเยะรอให้น้ำที่เกาะตามร่างกายของแพรวพีหยดลงบนพรมเช็ดเท้าบนพื้นสักครู่ แล้วจึงเดินเข้าไปเช็ดตัวให้ แพรวพีรู้สึกเหมือนเจ้าหญิงขึ้นมาอีกครั้ง นี่หล่อนต้องไปยื่นแก้ผ้าให้ช่างตัดเสื้อสวมชุดให้ด้วยรีเปล่าเ็นย แะคิดก็ทำให้หล่อนหน้าแดงช้ำขึ้นมาอีกครั้ง

และก็เป็นจริงอย่างที่หล่อนคาดคิด ‘แหม...ให้ตายสิ หมู่นี้คิดอะไรเป็นจริงขึ้นมาทุกทีสิน่า’

แพรวพียืนเปลือยอยู่บนแท่นทรงกลมรอให้ช่างตัดเสื้อนำชุดประจำชาติสุดหรูมาสวมให้ ลมเย็นปะทะร่างของหล่อนหวิววาบไปมา ทำเอาตัวหล่อนสั่นเล็กน้อย และก็เป็นการรอที่คุ้มค่า บัดนี้หล่อนอยู่ในชุดประจำชาติอันสวยหรูของอัลบาราฮาล ศีรษะคลุมด้วยผ้าบางปักไหมทองเป็นลวดลายต่างๆ มวยผมปลอมมุกประดับด้วยพวงไข่มุกถูกนำมาติดกับศีรษะ เสื้ออกامةหยาสีฟ้าซึ่งเป็นสีประจำชาติของอัลบาราฮาลตัดเป็นรูปแบะอก กระโปรงผ้าแพรเข้ารูปเนื้อละเอียดสีเดียวกับสีเสื้อปักด้วยไหมทองลวดลายต่างๆ ส่วนเข็มขัดเป็นผ้าแพรสีเขียวปักด้วยไหมเงิน ปล่อยชายห้อยลงเป็นจีบ

“คุณดูสวยมากเจ้าคะ” รอบีเยะอดชมไม่ได้ เมื่อเห็นเรือนร่างของหญิงต่างชาติในชุดสวยงามของประเทศ มันดูสวยงามแปลกตาไปอีกแบบ

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ” แพรวพีตอบด้วยความขวยเขิน หล่อนมองดูตัวเองในกระจกอย่างภาคภูมิใจ วันนี่หล่อนดูสวยเป็นพิเศษ จนหล่อนอยากให้ใครต่อใครที่เมืองไทยได้มาเห็นหล่อนในยามนี้จริงๆ โดยเฉพาะอาณัติอดีตแฟนหนุ่ม

๒

กาเซ็ม

อีกด้านหนึ่งของเมืองอัลฮาฟซาน ในตรอกที่ทอดตัวยาวจากถนนใหญ่ที่จ่อแจ้ไปด้วยฝูงชน ยังมีอาคารที่เกือบจะร้างตั้งโดดเด่นอยู่ท่ามกลางบ้านชั้นเดียวซอมซ่อหลายหลังในบริเวณนั้น มันเป็นอะพาร์ตเมนต์สำหรับเช่า แต่ด้วยความเก่าและลึกลับทำให้ไม่ค่อยมีผู้มาใช้บริการนัก ภายในห้องเช่าเล็กๆ ห้องหนึ่ง ร่างกำยำของกาเซ็มกำลังหลับใหลอยู่บนเตียงผุๆ ข้างผนัง ซึ่งบัดนี้ปูนฉาบได้หลุดล่อนไปเป็นบางส่วน เผยให้เห็นอิฐก่อสีส้มซีดๆ เป็นหย่อมๆ

กาเซ็มมีอันต้องสะดุ้งตื่นเมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาเอื้อมมือไปความหามั่นในความมืดอย่างรีบร้อน บาดแผลจากการถูกยิงที่ไหล่ขวายังคงปวดอยู่นิดๆ แต่เขาก็ยังคงใช้มันอยู่ต่อเนื่อง เพื่อจะได้คล่องแคล่วเมื่อถึงงานสำคัญขึ้นต่อไป

“ครับ นายท่าน” กาเซ็มกล่าวด้วยน้ำเสียงเคารพอย่างที่สุด

“งานของแกยอดเยี่ยมมาก มิเสียแรงที่เคยเป็นถึงหัวหน้าราชวงศ์ครักซ์” เสียงอู้อี้เนื่องจากสัญญาณไม่ค่อยจะดีจากโทรศัพท์ดังขึ้น

“ขอบพระคุณครับ มันเป็นหน้าที่ของผมที่จะต้องรับใช้ราชวงศ์นูรีฮยา” กาเซ็มกล่าวเรียบๆ นึกไปถึงเหยื่ออันสูงศักดิ์เมื่อเดือนที่แล้ว

“เออะ คีนี่ฉันมีงานให้แกทำอีก”

กาเซ็มรับฟังคำสั่งจากคนที่เขาเรียกว่านายท่านอย่างตั้งใจจนจบ เขาวางโทรศัพท์ลง และนึ่กยอนไปเมื่อสิบปีที่แล้ว กาเซ็มเคยเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ของราชวงศ์นูรีฮา ก่อนที่สมเด็จพระราชาธิบดีอับดุลราห์มาล ซา-รีฟาห์ นูรฮายาติ จะยึดอำนาจ พร้อมกับกวาดล้างพระบรมวงศานุวงศ์ และผู้สนับสนุนราชวงศ์นูรีฮาไปจนหมดเมื่อสิบปีก่อน

กาเซ็มเร่ร่อนหลบซ่อนการตามล่ามาตลอดสิบปี จนพบกับคนที่เขาเรียกว่านายท่านโดยบังเอิญเมื่อไม่กี่เดือนมานี้ แม้ทุกครั้งที่ได้พบกันนายท่านจะโพล่ทิ้งและมีผ้าคลุมปิดบังใบหน้าที่แท้จริง แต่กาเซ็มก็แน่ใจว่านายท่านเป็นผู้สูงศักดิ์ของราชวงศ์นูรีฮาที่ยังคงหลงเหลือ เพราะเขามีตราพระราชลัญจกรของราชวงศ์ซึ่งสูญหายไปตอนเกิดสงครามกลางเมือง และนายท่านได้นำมันมาให้เขาดู มันเป็นของแท้แน่นอน เขาเคยเห็นมันมาแล้วตอนเป็นองครักษ์

‘หมายความว่าเรื่องที่ผู้คนเล่าลือว่าทายาทคนสุดท้ายของราชวงศ์นูรีฮาหลบหนีไปอยู่กับพวกกาฟารีในทะเลทรายก็เป็นจริงนะสิ’ กาเซ็มกล่าวเมื่อเห็นตราประจำพระราชสำนัก

‘ฮึๆ นั่นมันนิทานหลอกเด็ก’ บรูซซุดดากล่าว ‘พวกกาฟารีมันอยากเป็นใหญ่ มันจึงแอบอ้างนามของข้า’

‘แล้วท่านไปอยู่เสียที่ไหนมาเล่า’ กาเซ็มสงสัย

‘ไม่ใช่เรื่องของเจ้า’ เขาพูด ‘ที่ข้าอยากรู้ก็คือ เจ้ายินยอมจะร่วมมือกับข้ากอบกู้ราชบัลลังก์หรือไม่’ บรูซซุดดากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

‘ข้าไม่เคยแปรผันจากนูรีฮา’ กาเซ็มมองตาของคู่สนทนา

กาเซ็มตกลงใจรับใช้นายท่านเพื่อกอบกู้ราชวงศ์กลับคืนมาทันที เขาเริ่มงานด้วยการศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของบรรดาราชบุตรของพระราชบิดา อับดุลราห์มาล และลงมือสังหารมกุฎราชกุมารอันดับที่หนึ่งลงได้เมื่อเดือนที่แล้ว เขารู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้ทำงานให้นายท่าน

“คีนี่หรือ เห็นท่าจะต้องไปเรียกความกล้าซะแล้ว” กาเซ็มบ่นกับ

ตัวเอง เขาลุกขึ้นยืนและเดินข้ามห้องไปที่โต๊ะ กาเซ็มเป็นคนร่างใหญ่กำยำ ผิวคล้ำแดด แม้จะมีอายุถึงสี่สิบสี่แล้ว แต่ก็ยังดูแข็งแรงเหมือนคนหนุ่ม ร่างเปลือยเปล่าไร้อาภรณ์เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นเนื่องจากฝ่าฟันศึกเหนือ เลือดได้มานับร้อยนับพันครั้ง เขาเดินไปหยิบกางเกงที่พาดอยู่บนโต๊ะไม้ฝุๆ มาสวมใส่ แล้วสวมเสื้อคลุมหลวมๆ สีขาวที่ปล่อยชายให้ยาวถึงเข่า ฝ่าเท้าหุ้ม สีเดียวกับเสื้อคลุมถูกลำมาสวมใส่อย่างชำนาญ

เรียกความกล้าอย่างนั้นหรือ วิธีเรียกความกล้าของกาเซ็มก็คือการได้ร่วมเพศกับผู้หญิงสักคน เมื่อก่อนตอนเร่ร่อนหลบหนีการตามล่าของรัฐบาล เขา รับจ้างทำงานผิดกฎหมายให้แก่พวกนักเลง และก่อนที่เขาจะลงมือทุกครั้งเขา จะย่องเข้าไปชมขืนหญิงสาวสักคนหนึ่งในบ้านของพวกเขาหล่อน หรือบางครั้งก็ อาจจะเป็นพวกนักท่องเที่ยวในโรงแรมบางแห่ง เมืองอันลุล่วงสำเร็จเขาจะ หลบหนีย้ายหมู่บ้านไปเรื่อย แต่บัดนี้ภาระที่เขาได้รับมอบหมายจากนายท่าน นั้นช่างใหญ่หลวงนัก จนไม่อาจกระทำการใดๆ ที่จะส่งผลให้เขาถูกจับ เขา จึงเลือกใช้บริการโสเภณีข้างถนน

เมื่อกาเซ็มออกจากตัวตึกก็เดินตัดเข้าไปตามถนนฝั่งซันเซ่ ซึ่งเป็นตรอก เล็กๆ สกปรก อยู่ทางตอนใต้ของอัลฮัฟซาน ใครๆ ก็รู้ดีว่าถ้าจะมาหาความ สุขทางเพศที่ผิดกฎหมายละก็ต้องมาที่นี่แห่งเดียวเท่านั้น ที่มีผู้หญิง...ทั้ง เด็กอายุตั้งแต่สิบสองปีไปจนถึงหญิงอายุห้าสิบปีมายืนขายบริการกันตลอด ความยาวของถนน ลูกค้าของพวกเขาหล่อนมีตั้งแต่กรรมกรยากจนไปถึงมหา- เศรษฐีที่ต้องการหาความแปลกใหม่ให้แก่ชีวิต

กาเซ็มนั้นชอบผิวเหลืองนวลของผู้หญิงชาวเอเชีย เมื่อมีโอกาเลือก เขาจึงเดินหาอย่างไม่รีบร้อน และแล้วเขาก็พบสาวชาวเขมรคนหนึ่งยืนพิง กำแพงอย่างแข็งๆ กับชีวิต หล่อนมีรูปร่างเล็กกว่าเขาเกือบครึ่ง ท่าทางอายุคง ราวๆ สิบห้าสิบหก ใบหน้าเล็ก จมูกค่อนข้างแบน ผมม้ายาวตรง สวมผ้าน้อย ขึ้นเผยให้เห็นผิวเหลืองนวลอย่างที่เขาชอบพอดี

กาเซ็มตรงเข้าไปต่อรองราคาทันที เขามีเงินมากมายที่ได้มาจาก นายท่าน หล่อนจึงยอมตกลงกับเขาในราคายี่สิบโบร่า®

“ท่านชื่ออะไร” หล่อนถามเขาขณะเดินตามกลับไปห้องพักอย่างรำเริง โดยยังไม่รู้ชะตากรรมของตนเอง

“เธอไม่จำเป็นต้องรู้” เขาตอบเสียงเข้ม “เธอนอนกับฉัน แล้วรับเงินไปก็เท่านั้น”

“ฉันชื่อเมียนเจย” หล่อนไม่สนใจคำพูดหมองเหม็นของชายอายุคร่าวพ่อ หล่อนยิ้มอย่างรำเริง ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็เป็นลูกค้ารายแรกของหล่อน

“เธอมีพ่อแม่พี่น้องหรือไม่” กาเซ็มถามขึ้น ใบหน้าเรียบเฉยมองรอบข้างอย่างระแວดระวัง

“ไม่มีหรอก ฉันหนีมาจากครอบครัวพ่อแม่บุญธรรม และพวกเขาก็คงไม่ใส่ใจตามหาฉันหรอก” เด็กสาวตอบเศร้าๆ หล่อนเพิ่งหนีออกมาจากบ้านของพ่อแม่บุญธรรมชาวอัลบาราฮาล เพราะทนการไ้ใช้งานอย่างหนักและการทุบตีของพวกเขาไม่ได้ เมียนเจยเร่ร่อนดอยากอยู่หลายวัน ด้วยความหิว หล่อนจึงตัดสินใจขายความบริสุทธิ์ และกาเซ็มก็เป็นลูกค้ารายแรกของหล่อน

“แล้วเธอมาขายตัวที่นั่นนานรึยัง” เขาหันมาถามหล่อนอย่างสนใจ

“ฉันขอบอกตามตรงนะ ฉันเพิ่งมาที่นี่ได้ไม่ถึงชั่วโมงเลย และท่านก็เป็นแขกคนแรกของฉัน” หล่อนตอบด้วยความตื่นเต้น เด็กสาวคิดว่าคำพูดเหล่านั้นจะทำให้ผู้ชายทุกคนรู้สึกอยากได้ตัวหล่อนมากยิ่งขึ้น

“หมายถึงไม่มีใครที่รู้จักเธอ” กาเซ็มถามย้ำอีกครั้ง ใบหน้าที่เฉยเมยกลับกลายเป็นกรุ้มกริมเจ้าเล่ห์

“คงงั้น” หล่อนยกไหล่ตอบ

แววตาของกาเซ็มเป็นประกาย ไม่มีใครรู้จักเด็กสาวคนนี้ แถมเป็นคนต่างชาติ แม้จะหายตัวหรือตายไปก็คงไม่มีใครสนใจตามหาเป็นแน่ ความคิดที่จะใช้บริการชั่วคราวข้ามคืนถูกลบล้างหายไป ชะตาของเมียนเจยอยู่ในเงื้อมมือของเขาแล้ว

ทันทีที่ถึงห้อง กาเซ็มปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา เขาหันมามอง

^๑ คิดเป็นเงินไทยประมาณห้าร้อยบาท

โลมเลียมเรือนร่างของเด็กสาวด้วยแวตาทึบที่นกระหาย กาเซ็มไม่รอช้า เขาเหวี่ยงร่างเล็กๆ ของเมียนเจยลงไปบนเตียง แล้วเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเองออก เผยให้เห็นกล้ามเนื้อและอวัยวะเพศที่ใหญ่โตเหมือนม้า

เมียนเจยตะลึงเมื่อเห็นความใหญ่โตนั้นจนตัวลั่นด้วยความกลัว หล่อนถอยกรูดจนหลังไปติดผนัง น้ำตาไหลๆ ไหลออกมาจากดวงตากลมโต

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันกลัว” หล่อนคงต้องตายอย่างแน่นอน ถ้าเขาเอาสิ่งนั้นยัดเข้ามาในร่างของหล่อน

“สายไปเสียแล้ว สาวน้อย ฉันเหลือเวลาอีกไม่มากพอจะกลับไปเลือกใหม่” กาเซ็มเดินตรงเข้ามาหาเมียนเจย และกระซอกเลื้อของหล่อนออกเป็นชิ้นๆ

ร่างเปลือยเปล่าของเมียนเจยยิ่งทำให้กาเซ็มกลายเป็นสัตว์ร้ายขึ้นมาทันที เขาเริ่มตักดวงความสุขจากเรือนร่างอันบอบบางนั้นอย่างบ้าคลั่ง เหมือนเลื้อร้ายขย้ำกระต่ายน้อยที่ไร้ทางสู้

๓

รัชทายาทเลือด

งานเลื่อนอันดับรัชทายาทถูกจัดขึ้นในตอนที่วันนั้น โดยสมเด็จพระราชาธิบดีอับดุลราห์มาน ซารีฟาร์ นูรฮายาติ เป็นประธานในพิธี พระองค์ประทับอยู่บนบัลลังก์เคียงคู่กับพระมเหสีทั้งสามพระองค์ ในท้องพระโรงเต็มไปด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ ราชอาคันตุกะจากประเทศต่างๆ คณะรัฐบาลและข้าราชการชั้นสูงมากมาย ทำให้ท้องพระโรงที่ใหญ่เท่าสนามฟุตบอลเล็กลงไปถนัดตา

ทางเดินตรงกลางถูกยกสูงขึ้นไปกว่าพื้นห้องเล็กน้อย มันถูกปูลาดด้วยพรมแดงขลิบขอบด้วยสีฟ้าตลอดทางจากประตูแกะสลักบานใหญ่จนถึงบัลลังก์ที่ตั้งอยู่ท้ายห้อง

“รัชทายาทอันดับสองเจ้าชายฮากรีฟ ซารีฟาร์ นูรฮายาติ” เสียงทหารประจำประตูท้องพระโรงตะโกนขึ้น ผู้คนต่างยืนขึ้นเพื่อเป็นการแสดงความเคารพ

เจ้าชายฮากรีฟทรงพระดำเนินตามอหิหม่ามหมัดดารีเข้ามาในโถง ทั้งคู่เดินไปตามพรมแดง เมื่อผ่านไปถึงแถวใด ผู้คนก็จะโค้งมศึรชะ และนำสันมือมาประกบกันจดนิ้วทั้งห้าที่หน้าผาก เพื่อเป็นการเคารพตามธรรมเนียมของอัลบาราฮาล

ตามสายตาของแพรวพินั้น เจ้าชายฮากรีฟดูแตกต่างจากเจ้าชายอัปดุลลาห์และเจ้าชายจามาลอย่างสิ้นเชิง เขามีพระวรกายอ้วนเตี้ย ไว้หนวดเครา ดูท่าทางหยาบโหดและดูเจ้าเล่ห์ พระพักตร์ยิ้มกริ่มตลอดเวลา ดูไม่เสียวระหัยเลยที่สูญเสียพระเชษฐาไปอย่างไม่คาดคิด

เมื่อเจ้าชายฮากรีฟคุกเข่าลงต่อหน้าพระพักตร์พระราชอาชิตี อีหาม่าก็สวดมนต์ตามพระคัมภีร์อัลกุรอาน แล้วพระราชอาชิตีก็ทรงถอดมงกุฎประจำพระองค์ของเจ้าชายออกส่งให้แก่ราชองครักษ์ซึ่งรอรับอยู่ข้างๆ จากนั้นพระองค์ก็ทรงยกมงกุฎสำหรับมกุฎราชกุมารขึ้นเหนือพระเศียรของเจ้าชาย แสงเปลวจากกล้องของทหารส่องประกายวูบวาบ

แพรวพินู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก ผู้หญิงธรรมดาจากเมืองไทยน้อยคนนักที่จะได้มีโอกาสเข้าร่วมพิธีสำคัญเช่นนี้ หล่อนชะเง้อมองอย่างตื่นเต้นเมื่อพระราชอาชิตีทรงวางมงกุฎลงบนพระเศียรเจ้าชายฮากรีฟจนจามาลรู้สึกได้

“ตื่นเต้นหรือ” ทรงหันพระพักตร์มาถาม และทอดพระเนตรหล่อนอย่างชื่นชม แพรวพินแม้จะเป็นคนต่างชาติแต่ก็ดูสวยมากในชุดประจำชาติของพระองค์ หล่อนดูเข้ากับเสื้อกั๊กมะหยีสีฟ้าสดใสซึ่งตัดเป็นรูปแบะอกเผยให้เห็นผิวเนื้อขาวละเอียดยิ่งไม่แพ้ความเนียนละเอียดยของกั๊กมะหยี

“ค่ะ...นิดหน่อยเพคะ” หล่อนกลับเกิดอายจนหน้าแดงก่ำด้วยบมเลือดแล้วก้มหน้าลงให้พวงไข่มุกที่ประดับอยู่บนศีรษะช่วยปิดบังความเขินอาย

“ช่วงค่าคงวุ่นวายกว่านี้” ทรงหยุดทิ้งจังหวะเล็กน้อย “ผู้คนคงสนใจเธอมากแน่ๆ”

“ทำไมหรือเพคะ หม่อมฉันไม่ได้เป็นคนเด่นดังอะไรสักหน่อย”

“हींๆ ก็ฉันไม่เคยควงใครออกงานสำคัญมาก่อนนะ” ทรงขยายความเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของแพรวพิน

“พระองค์ยังไม่มีใครหรือเพคะ” หญิงสาวถามออกไปโดยอัตโนมัติ จนรู้สึกว่าจะไม่ต้องถามเขาเรื่องนี้ด้วยเมื่อกกล่าวจบแล้ว ‘เดี๋ยวเขาก็เข้าใจผิดกันพอดี’ หล่อนได้แต่นึกแล้วรอฟังคำตอบจากเขาอย่างใจจดใจจ่อ

“ตรงกันข้าม ฉันมีผู้หญิงมากมายเกินกว่าที่เธอจะนึกถึงเสียอีก” ทรง

พระสรวลเบาๆ ราวกับเป็นเรื่องปรกติธรรมดา “แต่พวกนั้นนะเป็นแค่ดอกไม้
ในสวนที่ฉันปลูกเอาไว้ชยชมเล่นเท่านั้นเอง”

“หยาบคาย” แพร่พิที่ท่าตาเขียวไล่เขาทันที คนอะไรเห็นผู้หญิงเป็นผัก
ปลา ผู้ชายนี้เป็นเหมือนกันหมดไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือว่าเป็นเจ้าชาย

เจ้าชายแยมพระสรวลโดยไม่ตรัสอะไรต่อ แล้วก็หันพระพักตร์กลับไป
ไปมองที่บัลลังก์โดยไม่สนใจใบหน้าที่ขึงตึงของหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย

“แต่หม่อมฉันไม่เหมือนผู้หญิงเหล่านั้นของพระองค์นะ” หล่อนโมโห
กับท่าที่เมินเฉยของเขา

“ใช่ เธอแตกต่างจากพวกนั้น ชื่อนี้ฉันยืนยัน” ทรงหันพระพักตร์กลับ
มาแยมพระสรวลครู่มีกริมกับหล่อน “ฉันชอบเธอนะ”

‘จะบ้าหรือ พุดกันง่าย ๆ อย่างนี้ได้อย่างไรกัน’ หล่อนนึกและไม่รู้สึกลึ
ติกับคำสารภาพรักอันแสนหวานของเจ้าชายจามาลเลย มันช่างต่างกับการบอ
กรักอย่างไรแมนติกของอาณัติโดยสิ้นเชิง แต่แล้วมันเป็นอย่างไรละ แม้ว่าจ
บอกรักด้วยคำอันแสนหวาน มันก็ลงเอยด้วยการทรยศหักหลังกันได้ทั้งนั้น

“แต่ฉันไม่ชอบคุณ” หล่อนพาลเสียงเขียวเอากับเขา

“หึๆ ฉันรู้สึกดีนะที่เธอไม่ต้องพยายามใช้คำราชาศัพท์กับฉัน” ทรงหัน
มาแยมพระสรวลยั่วเย้าในคำพุดที่ผิดพลาดอย่างน่าเอ็นดูของหล่อนทันที

“อู๋...ขอประทานอภัยเพคะ” แพร่พิกล่าวคำขอโทษอย่างตงใจ เมื่อ
รู้สึกตัวว่าพุดดีเสมอเจ้าชายเกินไปหน่อย

“เธอแตกต่างจากผู้หญิงพวกนั้น ฉันยืนยันอีกครั้ง” เจ้าชายจามาลตรัส
ยกย่องหญิงสาวด้วยน้ำเสียงจริงจัง สำหรับเขาแล้ว ผู้หญิงก็เปรียบเสมือน
โจทย์คณิตศาสตร์ที่เขาชอบเมื่อสมัยเรียน ทุกข้อมีความยากง่ายแตกต่างกัน
แล้วแต่วิธีการตีโจทย์และแก้ปัญหา บางครั้งมองแวบแรกก็ดูเหมือนจะยาก
แต่เมื่อลงมือทำจริงๆ แล้วกลับง่ายกว่าโจทย์บางข้อเสียอีก สำหรับหญิงสาว
ชาวไทยคนหนึ่งในสายตาของเจ้าชายนักคณิตศาสตร์แล้ว หล่อนดูเป็นโจทย์ที่
ยากเอากการทีเดียว แถมเมื่อลงมือแก้ปัญหาเขากลับคิดว่ามันเป็นปัญหาที่
ยากกว่าที่มองดูแวบแรกเสียอีก เขาไม่เคยเจอโจทย์ที่ทำหายเช่นนี้มาก่อน

อาจเป็นเพราะพระพักตร์ที่หล่อเหลา พระวรกายที่สง่างาม และทรัพย์สินมบัติมหาศาล หญิงสาวมากมายจึงยอมหมอบแทบเท้าของเขาเพียงแค่ว่าดีดีนิ้ว แต่กับแพรรพีที่หล่อคนดูไม่สนใจสิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย เหมือนหล่อนสร้างกำแพงขึ้นมาป้องกันผู้ชายเอาไว้ เขาจะต้องตีใจหทัยและทำลายกำแพงนั้นลงให้ได้

“ผู้หญิงพวกนั้นก็คนนะเพคะ” หล่อนเอียงหัวชนฝา นี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เจ้าชายจามาารู้สึกชอบผู้หญิงคนนี้ ทรงส่ายพระเศียรอย่างระอาแล้วหันกลับไปทางพีธี แพรรพีมองเขาอย่างโมโหแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ได้แต่เก็บงำความขุ่นเคืองนั้นไว้ในใจ

แพรรพีก็กลับมาถึงห้องพักอย่างหัวเสียว

“ผู้ชายอะไรเห็นผู้หญิงเป็นผักปลา ช่างไม่เป็นสุภาพบุรุษเอาซะเลย” หล่อนโยนตัวลงบนเตียงดังโครมใหญ่ นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงนุ่ม

“โมโหใครมาเจ้าคะ” รอบีเยะโผล่มาจากเงามืดของห้อง

“รอบีเยะ” หล่อนอุทานด้วยความตกใจ มองไปทางต้นเสียง ไม่เพียงแต่รอบีเยะเท่านั้น ยังมีช่างตัดเสื้อสองคนนั้นด้วย “ขอโทษค่ะ นึกว่าไม่มีใครอยู่”

“กรุณาไปยืนที่แท่นด้วยค่ะ ดิฉันจะถอดชุดให้” ช่างเสื้อหลวงกล่าว

แพรรพีเดินไปที่แท่นอย่างแข็งๆ สายตาเหลือบไปเห็นชุดราตรียาวสีชมพูเป็นมันระยับ และมีริบบิ้นเล็กๆ ผูกเป็นโบอยู่ระหว่างช่วงอก ใ้ ช่างสวยงามจริงๆ นี่จะเป็นครั้งแรกที่หล่อนจะได้สวมชุดราตรีหรูๆ ออกงานสังคัมชั้นสูง

แพรรพีกลับไปเปลี่ยนกายอีกครั้ง ชุดราตรียาวถูกสวมลงทางศีรษะ ด้วยฝีมือของช่างหลวงทำให้แพรรพีดูสวยโดดเด่นขึ้นมา ฟองน้ำแผ่นใหญ่ถูกยัดเข้าไปในชุด ทำให้หน้าอกของแพรรพีดูใหญ่ขึ้นมามากกว่าเดิม เหลือเพียงการแต่งหน้าและผมหล่อนก็พร้อมแล้วสำหรับงานคืนนี้

หลังจากเสร็จจากการทำละหมาดในช่วงเย็นแล้ว เจ้าชายจามาลใน
ฉลองพระองค์แบบทหารสีฟ้าเต็มยศก็เดินมาเคาะประตูห้องของแพรรี

“เสร็จหรือยัง ฉันมารับไปงานเลี้ยง”

เจ้าชายจามาลประทับรออยู่สักครู่รอบีเยะก็เปิดประตูออกมา และทันที
ที่ประตูเปิดออกเจ้าชายจามาลก็ถึงกับตะลึง แพรรีอยู่ในชุดราตรีสีชมพู
หล่อนสวยงามมากในชุดนั้น ราวกับเป็นเจ้าของในเทพนิยายก็ไม่ปาน หล่อน
ยิ้มให้เขาอย่างชินๆ

“โอ้ ทำอย่างไรนะถึงจะได้เห็นรอยยิ้มนี้ไปตลอดชีวิต” เจ้าชายนึกอยู่ใน
ใจ เขายอมแลกผู้หญิงทุกคนที่เขาได้อยู่กับรอยยิ้มของผู้หญิงคนนี้เพียงคน
เดียว หรือจะ让他สาละยศศักดิ์ทั้งหมดเพียงเพื่อให้ได้เห็นรอยยิ้มนี้เพียงครั้ง
เดียวก็ยอม

“หม่อมฉันคิดค่าคุณะเพคะ” หล่อนเอียงคอและยิ้มหยอกเขา สาย-
พระเนตรโลมเลียมของเขาทำให้หล่อนรู้สึกเงินอย่างบอกไม่ถูก

เสียงใสของหล่อนทำให้เขารู้สึกตัวว่ากำลังใช้สายพระเนตรโลมเลียม
หล่อนอย่างไม่สุภาพ

“เพียงเพื่อให้มองดูเธอทั้งวัน แม้ต้องสลесิ้นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นค่าดู
ฉันก็ยอม” เขาแยมพระสรวลและกล่าวแก้ออกไป ทำเอาแพรรีถึงกับ
หน้าแดงยิ่งขึ้นด้วยคารมของเขา

“เอ่อ...เชิญครับ” เจ้าชายจามาลกล่าวอย่างสุภาพเหมือนกับสุภาพบุรุษ
พึงกระทำกับสุภาพสตรีผู้สวยงาม เขายื่นคอกให้แพรรีเกาะ ทั้งสองออกเดิน
ควงคู่กันไปตามทางเดินหินอ่อนที่ตอนนั้นสว่างไสวไปด้วยโคมระย้าข้างกำแพง
ตลอดเส้นทาง

“สมกันดีเน้อ” ช่างเลื้อยหลงกระซิบกับรอบีเยะ ดวงตาเป็นประกายเมื่อ
มองตามหลังทั้งคู่ไปจนเลี้ยวหายลับไป

“ค่ะ” รอบีเยะรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน แต่หล่อนก็รู้สึกอิจฉาแพรรี
มากกว่า หล่อนฝันจะเป็นอย่างผู้หญิงต่างชาติคนนั้นมาโดยตลอด ตั้งแต่ได้
พบพระพักตร์เจ้าชายจามาลครั้งแรกเมื่อตอนอายุสิบหก

หลังจากพ่อของหล่อนนำตัวหล่อนมาถวายงานกับเจ้าชายจามาลเพื่อแลกกับเงิน สำหรับเจ้าชายจามาลแล้วมันคงเป็นเพียงเศษเงินอันน้อยนิด แต่มันเป็นเงินก้อนมหาคาลสำหรับครอบครัวของหล่อน รอบิยะเสียความบริสุทธิ์ให้เจ้าชายในคืนแรกที่มาถึง ทรงทำให้หล่อนรู้จักสวรรค์เป็นครั้งแรก จากนั้นหล่อนก็เป็นคนโปรดของเจ้าชาย งานบ้านทุกอย่างที่เจ้าชายเห็นว่าสำคัญมากๆ เขาจะมอบหมายให้หล่อนทำ การดูแลแพรรพีก็เป็นอีกงานหนึ่งที่เจ้าชายมอบให้หล่อนทำ ทุกๆ งานหล่อนสามารถจัดการได้เป็นอย่างดี แต่งานนี้เป็นงานแรกที่ทำให้รอบิยะรู้สึกปวดใจอยู่ไม่น้อย

งานเลี้ยงจัดขึ้นที่ห้องโถงอีกห้องหนึ่งของพระราชวัง ซึ่งบัดนี้ศาลาล่าไปด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการระดับสูงมากมาย เจ้าชายจามาลและแพรรพีเดินตรงไปที่ประตูทางเข้าซึ่งมีทหารองครักษ์ในชุดสีฟ้าสดสียืนอยู่

“พระองค์จะให้แนะนำสภาพสตรีท่านนี้ว่าอย่างไรพะย่ะค่ะ” ทหารคนนั้นเอ่ยถามขึ้น

“แพรรพี จากประเทศไทย” เจ้าชายจามาลรับสั่งเนิบๆ

“พร้อมนะ” ทรงหันมาถามคู่ควงอย่างสุภาพ

“เพคะ” หล่อนพยักหน้า เผลอกลืนน้ำลายเข้าไป แพรรพีรู้สึกประหม่ากับงานเลี้ยงหรูหราที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ทางสังคมชั้นสูงอย่างนี้ ด้วยเหตุว่าหล่อนไม่เคยสัมผัสกับงานเช่นนี้มาก่อน แม้แต่จะคิดหล่อนก็ไม่เคยคิดมาก่อนเลยด้วยซ้ำว่าจะมีโอกาสเช่นนี้ มีน้อยๆ ที่เกาเขนของเจ้าชายจามาลอยู่จึงบีบแน่นด้วยความเกร็งอย่างไม่รู้ตัว

เจ้าชายจามาลพาแพรรพีเดินเข้าไปภายในห้องโถงผ่านม่านสีฟ้าสลัวเขียวซึ่งเป็นสีธงชาติของอัลบาราฮาล เขาหยุดยืนรอการประกาศพระนามแผ่นหลังของเขาเหยียดตรงอย่างสง่างามคงเป็นผลจากการฝึกฝนในด้านบุคลิกภาพมาตั้งแต่เด็ก ทำให้หล่อนจำต้องยึดตัวขึ้นตามเขาไปด้วย

“เจ้าชายจามาล ชารีฟาห์ นูรฮายาติ องค์กรชทายาห์อันดับที่หก และคุณแพรรพี จากประเทศไทย” เสียงทหารประจำประตูดังขึ้น ทำเอาแพรรพี

เกร็งข้อมือบีบแขนของเจ้าชายจามาลแรงขึ้นไปอีก แต่หลังของหล่อนก็ยังคงเหยียดตรง หน้าเซิดราวกับนางพญา หล่อนยื่นมองทะเลมนุษย์ที่กำลังจ้องมองกลับมาด้วยความสงสัยว่าหล่อนเป็นใครและมาจากไหนอย่างตื่นเต็น

แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปของนักข่าวหนังสือพิมพ์ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศแข่งขันกันสว่างวูบวาบ ภาพเจ้าชายเจ้าลำราญดวงสาวออกงานสังคมเป็นครั้งแรก แถมยังเป็นชาวต่างชาติอีก จะต้องเป็นข่าวพาดหัวที่ฮอตที่สุดของปีนี้เลยก็ว่าได้

เจ้าชายจามาลก้าวเดินอย่างช้าๆ เพื่อให้แพรรพีเดินตามได้ทัน แต่ละฝีเท้าของพระองค์หนักแน่นแสดงถึงความเชื่อมั่นในตัวพระองค์เองและคู่ควง ทำให้หล่อนรู้สึกคลายความประหม่าไปได้ส่วนหนึ่ง แสงไฟจากกล้องของสื่อมวลชนยังคงส่องแสงวูบวาบไปตลอดทางเดินที่ทั้งคู่ก้าวเดินไป

“เธอควบคุมตัวเองได้ดีนี่ สำหรับครั้งแรก” ทรงกระซิบบอกหล่อนขณะแยมพระสรวลทักทายกับคนโน้นคนนี้

“ขอบพระทัยเพคะ” หล่อนเอียงคอดี้มแก้มแทบปริให้เขาอย่างภูมิใจ รู้สึกว่าตัวเองเหมือนคนรักของเจ้าชายหนุ่มจริงๆ

“แต่กรูณาควบคุมตัวเองด้วยวิธีอื่นได้ไหม แชนนั้นจะขาดเป็นสองท่อนเสียให้ได้” ทรงกระซิบบอกอีกครั้งเป็นเชิงหยอกเย้าอาการเกร็งของหล่อน

“อู๊ย...ขอพระราชทานอภัยเพคะ” หล่อนพึมพำ รีบปล่อยมือจากแขนของเขา เจ้าชายหนุ่มหันกลับมาแยมพระสรวลให้หล่อนอีกครั้งด้วยรอยยิ้มที่สดใส ทำเอาแพรรพีหน้าแดงก่ำที่เกือบแผลอู๋ยุบไปแล้ว

“ถวายพระพรพะยะคะ” ชายชราชาวเอเชียคนหนึ่งกล่าวทักเจ้าชายหนุ่มด้วยภาษาอาหรับพร้อมยื่นมือมาสัมผัส เขามิ่โบหน้าที่ทำให้แพรรพีรู้สึกคุ้นหน้าเป็นอย่างมาก

“สันติจมีแต่ท่าน” เจ้าชายจามาลทรงยื่นพระหัตถ์ไปสัมผัสผู้สูงวัยกว่า

“สวัสดิ์ครับคุณแพรรพี” ชายชราผู้นั้นหันมาทางแพรรพี และกล่าวเป็นภาษาไทย

“เอ่อ...สวัสดิ์คะ” หล่อนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาคือกษัตริย์ เอกอัครราชทูต

ไทยประจำอัลบาราฮาล จึงยกมือไหว้แทนการสัมผัสมือ

“การเดินทางราบรื่นดีไหม” ชายซารับไหว้แล้วเอ่ยถามด้วยความห่วงใยเหมือนผู้ใหญ่

“เรียบร้อยดีค่ะ”

“ไม่ยี้กรู้ว่าพระองค์มีพระสหายเป็นคนไทย” ท่านทูตเอ่ยเข้าขึ้น

“ยังมีเรื่องอีกมากมายในอัลบาราฮาลที่ท่านยังไม่รู้” ทรงตอบกลับอย่างคั่นเคย ความจริงแล้วเจ้าชายจามาลสนิทสนมกับกษัตริย์เป็นอย่างมาก อันที่จริงเรียกว่าสนิทกับลูกชายของท่านทูตจะดีกว่า เพราะทั้งคู่เป็นเพื่อนเรียนที่ฮาร์วาร์ดด้วยกัน “สฤษฎ์ไม่มาด้วยหรือ”

“คงอยู่แถวๆ นี้แหละกระหม่อม” กษัตริย์พยายามมองหา แต่ก็จ้องปัญญา

“ถ้าเป็นสฤษฎ์คงหาตัวไม่ยากหรอก” เจ้าชายหนุ่มกล่าวติดตลก แล้วเพื่อนต่างวัยก็พากันหัวเราะกันอย่างรู้ใจ ทำเอาแพรรียิ้มนง และยิ้มตามแบบแห้งๆ

“หมอนี่นะ คงอยู่แถวๆ ที่มีผู้หญิงเยอะๆ นะ” เจ้าชายหันมาอธิบายให้หล่อนฟัง

“เจ้าชู้เหมือนกันเลยนะเพคะ” หล่อนไม่วายเหินเบา

“อ้าว พลอยติดร่างแหไปกับเขาด้วย” เจ้าชายจามาลทรงส่ายพระเศียรอย่างอารมณ์ดี

“ตาย...มีคนควมมาจนได้ล่ะยะ” เสียงแหลมของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นเบื้องหลังแพรรี

“พี่หญิง...เอ่อ นี่แพรรีพี่พะยะค่ะ” เจ้าชายจามาลแนะนำแพรรีให้แก่หล่อน

“ได้ยินทหารประกาศแล้วล่ะยะ”

“นี่เจ้าหญิงนาเซ็ค ราชบุตรพระองค์ใหญ่ของพระราชาธิบดีนะ” ทรงแนะนำผู้หญิงคนนั้น แพรรีรีบถอนสายบัวอย่างอ่อนช้อยและลอบชำเลื่องมองเจ้าหญิงอย่างหวาดๆ หล่อนดูเป็นผู้หญิงท่าทางเย่อหยิ่ง มีดวงพระเนตรคมเหมือนแขก พระพักตร์เบื้องหลังผ้าแพรคลุมหน้าบางๆ เรียวสวยได้รูป

ผิวคล้ำเหมือนชาวอาหรับทั่วไป รูปร่างระหงเหมือนนางพญาไม่มีผิด พระชนมายุคงราวๆ สามสิบต้นๆ

มีผู้หญิงชาวอัลบาราฮาลในงานเป็นส่วนน้อย ทั้งนี้เพราะประเพณีซึ่งมิให้หญิงสาวปรากฏตัวในที่สาธารณะ ซึ่งบิดาและสามีชาวอัลบาราฮาลส่วนใหญ่เป็นผู้เคร่งครัดในกฎระเบียบของศาสนา แต่เจ้าหญิงนาเซ็คเป็นข้อยกเว้น ไม่มีใครสามารถห้ามหล่อนมานานเลยได้ แม้แต่พระราชบิดาของหล่อนเองก็ตาม แต่กระนั้นก็ตามหล่อนก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าต้องมีผ้าคลุม พระพักตร์ให้มิดชิดเท่านั้น

“สวยดีนี่ ลูกเจ้าเหล่าใครละ” เจ้าหญิงทอดพระเนตรแพรรพีด้วยสายพระเนตรเหยียดหยามอยู่นิดๆ

“เอ่อ...หม่อมฉัน...” แพรรพีอ้าอึ้งหาคำตอบ หล่อนจะตอบว่าเป็นลูกสาวชาวอนาญานี่รี แพรรพีไม่ชอบสายพระเนตรอันเหยียดหยามของเจ้าหญิงองค์นี้เลย ถ้าหล่อนรู้ว่ากำลังสนทนากับลูกสาวชาวนาธรรมดาจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ได้

“เป็นบุตรของกระหม่อมเองพะยะค่ะ” กษัตริย์เห็นท่าไม่ดีจึงออกตัว

“อ้อ ลูกสาวท่านพูดนี่เอง” หล่อนคลายความเหยียดชนชั้นในคำพูดลง แต่ก็ยังชมแพรรพีอยู่ในท่าทาง ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมาเทียบรัศมีกับหล่อนในงานเลี้ยงมาก่อน หล่อนจึงไม่ค่อยถูกชะตากับแพรรพีเท่าไรนัก

จากนั้นการพูดคุยส่วนมากก็เป็นเรื่องราวที่แพรรพีไม่ค่อยเข้าใจ หล่อนได้แต่แอบมองรูปโฉมอันงดงามของเจ้าหญิงพระองค์โตอย่างชื่นชม หล่อนรู้สึกว่เจ้าหญิงเองแม้จะมีพระตำรัสอยู่ในกลุ่ม แต่สายพระเนตรก็คอยลอบชำเลืองมองหาใครสักคนหนึ่งอยู่

“พี่หญิงทอดพระเนตรหาใครอยู่หรือ” เจ้าชายจามาลก็ดูจะสังเกตเห็นเหมือนแพรรพีเช่นกัน

“เปล่านี้...” ทรงตอบเฉยใจ “เอาละ ฉันขอตัวก่อนดีกว่า” เจ้าหญิงนาเซ็คทรงหันกลับมาทอดพระเนตรแพรรพีจากหัวจดเท้าอีกครั้งก่อนเดินจากไป

จามาล กษัตริย์ และแพรรพีก็เฝ้ารับจนเจ้าหญิงทรงหันพระพักตร์ไป

หักทลายคนอื่น

“เป็นพระราชธิดาองค์โตของท่านพ่อที่เกิดจากพระอัศรมเหลิณะ” ทรงหันมากระซิบกับแพรรีที่ค้อมศีรษะอยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างแรงจากหล่อน

“ถ้าเป็นพระราชธิดาพระองค์ใหญ่ แล้วทำไมพระองค์หญิงถึงไม่ได้เป็นมกุฎราชกุมารีเล่าเพคะ” แพรรีที่สงสัย หล่อนไม่เห็นชื่อของเจ้าหญิงองค์นี้ในลำดับของรัชทายาท ทั้งๆ ที่ควรจะเป็นรัชทายาทอันดับหนึ่งเสียด้วยซ้ำ

“ทรงเป็นผู้หญิงเลยไม่ได้รับการแต่งตั้งนะ ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทองค์แรกก็เลยเป็นท่านพี่อับดุลลาห์ราชบุตรพระองค์โตที่สุดซึ่งเกิดจากพระมเหสีองค์รองจากพระอัศรมเหลี” ทรงอธิบาย “จากนั้นก็ไล่ไปตามพระชนมายุของราชบุตรทั้งหลาย”

“โดยพระองค์เป็นลำดับที่เจ็ด” หล่อนเสริมด้วยอารมณ์ขัน

“ถึงตอนนี้ฉันได้เลื่อนเป็นอันดับที่หกแล้วนะ”

“อู๊ย...ขอพระราชทานอภัยเพคะ หม่อมฉันลืมนิดไปว่าได้เลื่อนอันดับแล้วเมื่อช่วงบ่าย” หล่อนกล่าวขอโทษอย่างตะกุกตะกัก

“ใช่แล้ว ฉันนะเป็นราชบุตรที่เกิดจากพระชายาองค์ที่สี่ ท่านแม่ท่านจากไปเมื่อสองปีที่แล้ว” น้ำเสียงของเขาดูสลดเมื่อกล่าวถึงพระมารดา “ไม่นั้นท่านคงดีพระทัยที่ได้พบเธอวันนี้”

“ทำไมต้องดีพระทัยด้วยล่ะเพคะ” หล่อนถามทั้งๆ ที่รู้ความหมายของเจ้าชายดี

“ท่านแม่คงดีพระทัยที่ได้ทอดพระเนตรคนที่น่ารักอย่างเธอนะสิ” ทรงกล่าวชมด้วยรอยยิ้มเหมือนเด็กชายที่ต้องการอวดสิ่งของกับแม่ “ท่านต้องชอบเธอเหมือนที่ฉันชอบเธอแน่ๆ” ทรงกระซิบแผ่วที่ข้างหูของแพรรี

“แต่พระองค์อย่าหวังว่าหม่อมฉันจะชอบพระองค์นะเพคะ” หญิงสาวกล่าวกระแทกเสียงกระแง้ากระแงอด

“สายไปซะแล้วละ พรุ่งนี้หนังสือพิมพ์ทั่วโลกคงลงเรื่องเธอทุกฉบับเป็นแน่” เจ้าชายหนุ่มแยมพระสรวล

“พระองค์ทรงมัดมือชก” หญิงสาวค่อนข้างให้ แต่สำหรับเจ้าชายจามาลแล้ว หล่อนดูน่ารักที่สุดก็เวลาเง้งอดเช่นนี้ละ

“ถ้าฉันจะมัดเธอ สิ่งที่คุณจะใช้คงไม่ใช่เชือกป่านใดๆ ทั้งสิ้น” พระองค์ทอดพระเนตรลึกเข้าไปในตาหล่อนเหมือนจะสะกดเอาไว้ให้ฟังแต่ประโยคต่อไปแต่เพียงอย่างเดียว “ฉันจะใช้หัวใจฉันทั้งหัวใจมัดเธอเอาไว้” แล้วแย้มพระสรวลอย่างอ่อนโยน

สายพระเนตรของเจ้าชายจามาลทำเอาแพรรพีถึงกับพุดอะไรไปเมื่อออกถ้ากำลังดูละครอยู่ละก็หล่อนจะต้องสะดิตสะเอียนจนอ้วกกับคำหวานแบบลิเกของเขาย่างแน่นอน แต่เมื่อมันเกิดขึ้นกับตัวหล่อนเอง ทำไมความรู้สึกแบบนั้นมันหายไปก็ไม่รู้ มันทำเอาหล่อนรู้สึกปลาบปลืมไม่น้อย หล่อนเลยพยายามข่มความรู้สึกนั้นเอาไว้ในส่วนลึกของหัวใจ หล่อนจะไม่ยอมปล่อยให้ไปกับคำหวานใดๆ ของผู้ชายอีกแล้ว

ท่ามกลางงานเลี้ยงอันหรูหรา จามาลและแพรรพีเดินควงคู่กันทักทายแขกในงาน ทุกคนต่างชื่นชมความงามของหญิงไทยที่ควงคู่มากับเจ้าชายจามาลอย่างปลาบปลืม

“ฮ้าย ท่านพี่” เสียงใสๆ ของเด็กผู้หญิงตั้งขึ้นขัดจังหวะอันหวานซึ่งของทั้งคู่

“อ้าว น้องหญิง” เจ้าชายจามาลทักตอบอย่างอ่อนโยน อ้าแขนรับการถาโถมของเด็กสาวมาไว้ในอ้อมกอดด้วยความรัก

“เห็นเค้าว่าท่านพี่พาแฟนมาหरोพะคะ” หล่อนพุดด้วยน้ำเสียงแจ่มใส แม้จะไม่เข้ากับพระพักตร์ที่ซีดเขียวเหมือนคนอมโรคก็ตามที “นี่ใช่พี่หมพะคะ” หล่อนผละจากพระเชษฐาแล้วกระโดดเข้าไปกุมมือของแพรรพีอย่างดีใจ

“สวยจังเลย ซื่ออะไรคะ”

“เออ...ขอบพระทัยพะคะ หม่อมฉันแพรรพีพะคะ” แพรรพียิ้มอย่างชินๆ พระหัตถ์น้อยๆ ของเด็กสาวดูซีดเขียวอย่างน่าใจหาย

“นี่เจ้าหญิงฮยาตี น้องสาวของฉันทเอง” เขาแนะนำ เจ้าหญิงฮยาตีดู

เป็นเด็กสาวท่าทางขี้อึด แต่ก็ดูเป็นเด็กน่ารัก พระชนมายุคงราวๆ สิบสอง สิบสาม เป็นพระชนินุชญาเพียงพระองค์เดียวของเจ้าชายจามาล จึงไม่แปลกที่พระพักตร์จะสวยงามคล้ายกับเจ้าชายจามาลเป็นอย่างมาก พระพักตร์ของเจ้าหญิงน้อยทำให้หล่อนนึกไปถึงภาพสีน้ำมันบนเตาผิงใหญ่ตอนที่หล่อนได้เข้ามาในวังเป็นครั้งแรก เจ้าชายจามาลทอดพระเนตรรูปภาพนั้นอยู่ หรือรูปนั้นจะเป็นรูปของพระมารดาของทั้งสองพระองค์กันนะ

“คุณแพร์ ไปรับเสด็จกัน ท่านพ่อกำลังจะมาถึงแล้ว” เจ้าหญิงน้อยดึงมือของแพร์พีเดินฝ่าฝูงชนไป โดยมีเจ้าชายจามาลและกษัตริย์เดินตามไปห่างๆ

“จะดีหรือเพคะ หม่อมฉัน...” ไม่นั่นที่แพร์พีจะกล่าวจบ

“ดีสิคะ เป็นแฟนพี่ชายก็ต้องไปพบท่านพ่อคะ” เด็กสาวพูดเจื้อยแจ้วอย่างอารมณ์ดี แพร์พีได้แต่คิดในใจว่าพี่น้องคู่นี้ช่างมัดมือชกเก่งเหมือนกันเลยแฮะ

“ว้าย” เสียงร้องของเจ้าหญิงฮายาตีดังขึ้น หลังจากวิ่งไปชนกับบริกรชายคนหนึ่งอย่างจังจนเกือบจะล้ม “นี่ เดินดีๆ หน่อยสิ เดียวก็หัวขาดหรอก” หล่อนหันไปตวาดใส่

“ขอพระราชทานอภัยพะยะค่ะ” ชายหนุ่มโศกคำนับอย่างสุภาพ แต่ไม่มีที่ทำหวาดกลัว แพร์พีรู้สึกแปลกๆ กับผู้ชายคนนี้ เขาดูไม่เหมือนบริกรทั่วไป ดูสง่าและน่าเกรงขาม หล่อนรู้สึกได้ถึงรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างกำยำนั้นได้จนน่าขนลุก

กาเซ็มที่อยู่ใกล้จุดบริการเงหน้าขึ้น ภาพที่เขาเห็นคือนางฟ้าในแบบที่เขาใฝ่ฝัน ผมดำถึงจะสั้นแต่ก็สลวยเป็นเงางามเปรียบประดุจนางนกยูง ริมฝีปากแดงเรื่อเช่นผลตำลึงสุก ฟันขาวเรียบชิดติดกันสีเหมือนสังข์ที่ขัดแล้ว ผิวขาวอมเหลืองประดุจดอกกระฉ่อนการ์ เขาไม่เคยเห็นผู้หญิงไหนสวยงามเช่นนี้มาก่อน แพร์พีคือผู้หญิงที่เขาโหยหามาตลอดชีวิต เขาสัญญากับตัวเองว่า ถ้าเขาทำงานนี้ให้นายท่านสำเร็จ เขาจะขอผู้หญิงชาวไทยคนนี้เป็นบำเหน็จรางวัลอย่างแน่นอน

“มัวยืนมองอะไรอยู่ ไปได้แล้ว” เจ้าชายจามาลไล่กาเซ็มออกจากทาง

ของพวกเขาอย่างวางอำนาจ กาเซ็มจึงถือถาดโลหะที่คลุมผ้าขาวไว้เดินจากไป แต่สายตาของเขายังคงจับจ้องอยู่ที่เรือนร่างอันสวยงามของแพรรพีไม่วางตา

“สมเด็จพระราชาธิบดีอับดุลราห์มาน ซารีฟาห์ นูรฮายาติ พระราชินี ซานีซาร์ห์ พระมเหสีซอลีละห์ และพระมเหสีคอดียะห์ เสด็จแล้ว” เสียงทหารองครักษ์ตะโกนก้อง ทำเอาสายตาทุกคู่หันไปจับจ้องผู้มาใหม่

เป็นครั้งแรกที่แพรรพีได้เห็นพระราชชายาอย่างใกล้ชิดขนาดนี้ ทรงเป็นชายที่มีพระวรกายสง่างามและดูทรงอำนาจ รูปร่างค่อนข้างท้วม ไร้หนวดเครายาว ผิวดำแดง แต่งกายในฉลองพระองค์แบบทหารเต็มยศ ข้างกายเป็นพระอัครมเหสี มีพระพักตร์สวยได้รูปเหมือนเจ้าหญิงนาเซ็ค ผิดแต่ว่าทรงเป็นคนผิวขาว การแต่งองค์สมกับเป็นราชินีแห่งอัลบาราฮาลด้วยพระภูษาสีฟ้าเป็นผ้าไหมเนื้อดี เกศาสีดำขลับรวบขึ้นไปประดับด้วยมงกุฎเพชร พระคอระหงสวมสร้อยพระคอเพชรสีฟ้าใสเข้าสู่ชุดกับพระเกยूर และพระภูษาของพระองค์ได้เป็นอย่างดี

แพรรพีเคยอ่านหนังสือ พระราชินีซานีซาร์ห์ทรงเป็นเจ้าหญิงจากฟาอีซะห์ซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ ติดกับจอร์แดน ทรงเป็นหนึ่งในสี่พระชายาของสมเด็จพระราชาธิบดีอับดุลราห์มาน มีพระราชธิดาเพียงพระองค์เดียวคือเจ้าหญิงนาเซ็ค

ส่วนพระมเหสีอีกสองพระองค์ก็สวยแต่ก็ไม่เด่นเท่า ทั้งสองเป็นเจ้าหญิงแห่งโอมานและจอร์แดนประเทศข้างเคียงนี้เอง

เมื่อพระราชธาภิเษกทรงหันพระพักตร์มาตามเสียงของเจ้าหญิงฮายาติ เจ้าชายจามาลก็ค้อมพระเศียรลงถวายพระพร “หม่อมฉันขอพระราชานุญาตแนะนำแพรรพีให้ทรงรู้จักพะยะคะ” เจ้าชายจามาลกล่าวอย่างสุภาพ แพรรพีจึงถอนสายบัวและค้อมศีรษะให้

“ขอสันติจงมีแด่เธอ” ทรงมองแพรรพีด้วยความชื่นชม ชุดผ้าไหมสีชมพูเข้ารูปของหล่อนเป็นมันระยับ คอเสื้อคว้านต่ำมีริบบิ้นผูกเป็นโบไว้กลางอก ทำให้หล่อนดูโดดเด่นและงดงามด้วยชุดเรียบๆ ที่ช่างตัดเสื้อจำเป็นจัดเตรียมให้

“ขอบพระทัยเพคะ” หล่อนกล่าวอย่างตื่นเต้น เป็นครั้งแรกที่หล่อนได้พบประมุขสูงสุดของประเทศ

“เป็นลูกเต้าเหล่าใครล่ะ” พระราชินีซาห์ซาห์ทรงถามขึ้น

“เอ่อ...” แหม...ช่างเหมือนกันจริงๆ แม่ลูกคู่นี้ แพรรพีหันไปมองกษัตริ์ เขาพยักหน้าให้หล่อนเป็นเชิงอนุญาต “เป็นบุตรธิดาของท่านกษัตริ์เพคะ”

“โอ๊ะ...ท่านมีธิดาด้วยหรือ ตั้งแต่เมื่อไรเล่า” สมเด็จพระราชาธิบดี หันไปรับสั่งถามกับเอกอัครราชทูตของประเทศไทย

“เมื่อสักครู่นี้เองพะยะค่ะ” กษัตริ์ตอบตามตรง

“ฮ่าๆๆ” สมเด็จพระราชาธิบดีทรงพระสรวล “นี่เจ้าคงพบเจ้าหญิงนาซีคแล้วละสิ” ทรงหันมาทางแพรรพี

“เอ่อ...เพคะ” แพรรพีกล่าวตอบอย่างเขินๆ

“พระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไรเพคะ ท่านพี่” พระราชินีสะกิดพระทัยและทรงหันมาทางสมเด็จพระราชาธิบดีด้วยความขุ่นเคือง

“ไม่มีอะไรน่าหึง ไป...เราไปหาเจ้าของงานกันดีกว่า” ว่าแล้วก็ทรงพาพระมเหสีดำเนินไปหากรมการราชกุมารองค์ใหม่ที่กำลังสนทนาอย่างออกรสกับนายกรัฐมนตรีของประเทศโอมานเพื่อนบ้านใกล้เคียง

พลันวงออร์เคสตราก็บรรเลงเพลงขึ้น ผู้คนแตกฮือออกทำให้พื้นที่ตรงกลางห้องกลายเป็นลานกว้างสำหรับการเต้นรำ เจ้าชายจามาลไม่รอช้า เขาก็เป็นเชิงเชิญชวนให้แพรรพีออกไปเต้นรำกับเขา

“เอ่อ...แต่หม่อมฉันเต้นไม่เก่งนะเพคะ” แพรรพีออกตัว

“ไม่เป็นไร เต้นตามฉันแล้วกัน” เจ้าชายหนุ่มไม่ฟังคำปฏิเสธของหล่อน ทรงจับมือแพรรพีเดินออกไปกลางลานว่างนั้น แสงไฟฉายส่องมาที่คู่หนุ่มสาวที่สวยงามที่สุดในงานวันนี้ทันที

เจ้าชายหนุ่มเริ่มขยับพระบาทไปตามจังหวะเสียงเพลง นำพาคู่เต้นให้พลิวไหวตามจังหวะของเขา

“อ๊ย! ขอโทษเพคะ” แพรรพีตกใจเมื่อเผลอเหยียบพระบาทของ

พระองค์เข้า เขาแยมพระสรวลแต่ไม่ตรัสอะไรออกมา ยังคงนำพาหล่อนเดินไปตามเพลง ผู้คนทั่วทั้งงานต่างหยุดนิ่งดูการเต้นรำอันสวยงามของทั้งคู่ราวกับโลกรอบตัวของเจ้าชายจามาลและแพรวพีหยุดหมุนไปชั่วขณะ แพรวพีรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นซินเดอเรลลาที่กำลังเต้นรำกับเจ้าชายหนุ่มรูปงาม หล่อนได้แต่ภาวนาว่าเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน ทุกอย่างที่เกิดขึ้นตอนนี้จะไม่หายวับไปกับตาเหมือนในนิทาน

“ฉันบอกเธอยังว่า เธอสวยมากนะวันนี้” เจ้าชายหนุ่มจ้องมองหยันตาของหญิงสาวอย่างจุ่มจวม หล่อนไม่ตอบแต่กลับหลบสายตาอย่างเอียงอาย

ถึงตอนนี้ทั้งคู่เต้นรำหลายคู่เริ่มทยอยกันลงมาเต้นกันไปตามจังหวะดนตรี แต่ไม่มีคู่ใดเลยที่ส่งาและงดงามเท่าคู่ของเจ้าชายจามาลและแพรวพี หญิงสาวเริ่มจับจังหวะได้แล้วหล่อนเพียงโอนอ่อนไปตามจังหวะเท้าของคู่เต้นรำ เสียงดนตรีที่โรแมนติกล่อมให้หล่อนเคลิบเคลิ้มจนเปลือยขบลงบนแผ่นอกที่หน้าอบอุ่นของเจ้าชายจามาล

เจ้าชายหนุ่มมอขี้ม เขาระชับวงแขนให้บีบรัดร่างออรชรของหญิงสาวมากขึ้น เหมือนจะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นเจ้าของหล่อน กลิ่นหอมของดอกลาเวนเดอร์ที่โรบียะผสมลงในน้ำยาสระผมดึงดูตให้เขาไม่อาจผละพระเศียรออกจากเรือนผมของหญิงสาวได้

พระอุระอันแสนนุ่มและอบอุ่นทำให้แพรวพีคลายความตึงเครียดสำหรับงานสังสรรค์ระดับสูงแบบนี้ไปได้มาก ดนตรีพาให้หล่อนเคลิ้มไปกับเสน่ห์อันดึงดูดเพศตรงข้ามของเขา ความอบอุ่นจากความรักกลายเป็นความสนิทสนมม้วนตัวลอยอยู่รอบๆ คนทั้งสอง จนเวลาผ่านไปเนิ่นนานน้ำตาแห่งความปิติสุขก็หลั่งไหลออกมาจากดวงตางามคู่นั้นอย่างไม่รู้ตัว

“เธอร้องให้อีกแล้ว” เขาถอนหายใจทำเอาแพรวพีสะอึกงยหน้าขึ้นมามองเขา แต่แล้วก็ต้องหลบตาลงอีกครั้ง หล่อนจะแสดงท่าทางปลื้มเขาออกหน้าออกตาไม่ได้ ยังไงเขาก็เป็นผู้ชาย ผู้ชายที่พร้อมที่จะหักหลังหล่อนได้ทุกเมื่อที่หล่อนผลอ

“เขาคอนนั้นคงเป็นคนสำคัญสำหรับเธอมากเลยสิ” ทรงถามเสียงเศร้า

มันทำให้แพรรพีนึกถึงอดีตขึ้นมา ‘ใช่...ฉันมีคนสำคัญอยู่ในหัวใจแล้ว’ หล่อนอยากจะตะโกนบอกกับเขาเหลือเกิน แต่เหมือนมีสิ่งหนึ่งในดวงใจดวงน้อยของหล่อนตั้งรังไม่ให้คำพูดเหล่านั้นเล็ดลอดออกมา แพรรพีได้แต่ก้มหน้าหนึ่งไม่ตอบคำถามของชายหนุ่มคู่เต็นรำ

“เธอไม่ตอบ แสดงว่าฉันคิดถูกใช่ไหม” เขาพยายามหาคำตอบจากหล่อนให้ได้ จนได้เห็นหยาดน้ำใสๆ หยดจากนัยน์ตาของหล่อนลงบนผนังของพระองค์สีฟ้าของจามาลเป็นดวง แต่หล่อนก็ยังคงนิ่งเงียบไม่ตอบเขา

“ฉันเห็นเธอร้องไห้เพราะเขาหลายครั้ง” เขาตรัสด้วยน้ำเสียงเข้มจนหล่อนงยิบหน้าเป็นน้ำตาขึ้นมามองพระเนตรที่จ้องมองมาอย่างเศร้าๆ ของเขา

“อย่าพูดเรื่องนี้อีกเลยได้ไหมเพคะ” แพรรพีเบือนหน้าหนี

“ฉันขอโทษ...” เจ้าชายจามาลตรัสเบาๆ ด้วยสำนึกพระองค์ว่าได้กดดันคู่สนทนาหนักหน่วงจนเกินไป

ดนตรีเปลี่ยนจังหวะไปอีกครั้ง เจ้าชายหนุ่มจึงถือโอกาสออกแรงดึงร่างบอบบางเข้ามาหาตัว หญิงสาวขยับตัวเล็กน้อย แต่แล้วก็กลับพ้อนตัวตามแรงดึงของชายหนุ่ม แพรรพีซบแก้มแดงเรื่อลงบนแผ่นอกกว้างอีกครั้ง หล่อนรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวเขาอย่างบอกไม่ถูก เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เพลงแล้วเพลงเล่า แต่ทั้งคู่ก็ไม่มีทีท่าเหน็ดเหนื่อย เจ้าชายหนุ่มรู้สึกอยากหยุดเวลาเอาไว้แบบนี้ตลอดไป เขาไม่ยอมรับรู้เรื่องอื่นใดอีกแล้ว การเมือง ยศศักดิ์ ล้วนเทียบไม่ได้กับเรือนร่างของสาวน้อยในอ้อมอกเขาเลย ทำไมนะเขาถึงรู้สึกเช่นนี้กับหล่อนทั้งที่เพิ่งพบกันยังไม่ทันข้ามวัน

แพรรพีเคลิ้มไปกับท่วงท่าของชายหนุ่ม หล่อนยังคงซบแก้มแดงเรื่ออยู่บนแผ่นพระอุระอันกว้างของเขา และเหมือนชั่วแม่เหล็กหล่อนไม่อาจดึงใบหน้าออกจากแผ่นพระอุระอันแข็งแกร่งนั้นได้ หล่อนอยากซบเขาอย่างนี้ตลอดไป จิตใจของแพรรพีอ่อนแอเกินกว่าจะปฏิเสธความอบอุ่นที่แผ่ซ่านเข้ามาสู่ร่างกายของหล่อนได้ ทำไมนะหล่อนถึงมีความรู้สึกเช่นนี้กับคนที่เพิ่งเจอกันยังไม่ทันข้ามวัน เพราะเขาเป็นเจ้าชายหรือ ใช่...เขาคือเจ้าชายจามาล

แล้วหล่อนละ...เป็นใคร หล่อนไม่คู่ควรกับเขา

แพรรพีเริ่มรู้สึกท้อใจของตัวเองกำลังทำสงครามกันอย่างหนัก ส่วนหนึ่งบอกว่า ไป...หล่อนผละตัวออกจากเขาไปได้แล้ว เวลาของหล่อนจบลงแล้ว เขาเป็นเจ้าชายเขี้ยวนะ ยิ่งไงชะหล่อนก็ไม่มีทางสมหวังหรอก เขาเห็นหล่อนเป็นแค่เพียงดอกไม้ริมทางเท่านั้นเอง แต่แม้ว่าความคิดนี้จะมีกำลังแรงกล้ามากเพียงใด หล่อนก็ไม่อาจต้านทานพลังแห่งความสุขที่ได้พลีไว้ให้กับบทเพลงรักของเขาได้

ฉันรู้ ขอแค่คืนนี้เท่านั้น แล้วพรุ่งนี้เมื่อตื่นขึ้นมา ฉันคงกลับเข้าสู่ความจริง ขอเพียงแค่นี้เดียว' แพรรพีคิดอยู่ภายในใจขณะพลีไว้หากลมกลืนไปกับท่วงท่าของชายหนุ่มและเสียงเพลงบรรเลง ดูราวกับเป็นซินเดอเรลลาอย่างนั้นละ และมันก็เหมือนไปเสียทุกอย่างจริงๆ เพราะงานแต่งงานกำลังจะจบลงแล้ว

ท่ามกลางเสียงเพลงบรรเลงอันไพเราะ ร่างของหนุ่มสาวทั้งลานแต่งงานก็พลีไว้เหมือนระลอกคลื่นแห่งความท้อหวั่น สาวสวยจากเมืองไทยยังคงซบใบบนอู่กับพระอุระอันอบอุ่นของเจ้าชายหนุ่ม สายตาของหล่อนเหม่อมองไปที่ร่างชายหญิงที่รอบข้าง เจ้าชายหนุ่มพาหล่อนเคลื่อนกายไปรอบตัวของเขา แพรรพีเห็นผู้คนล้วนมีความสุขกับการแต่งงานนี้

แพรรพีมองเห็นเจ้าชายฮากรีรัชทายาทองค์ใหม่กำลังสนทนาวางออกกรสกับเจ้าชายยูซุบุรัชมนตรีน้ำมันและพลังงานซึ่งเป็นน้องชายร่วมพระมารดาของพระองค์เอง คนทั้งสองมีรูปร่างคล้ายกันแต่เจ้าชายยูซุบุดูจะสูงกว่า และมีพระพักตร์ที่คมเข้มกว่ามาก

แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น บริการชายที่หล่อนเพิ่งเจอเมื่อสักครู่เดินตรงเข้าไปทางข้างหลังร่างอ้วนท้วมของมกุฎราชกุมารองค์ใหม่ เขาขยับมือที่อยู่ใต้ถาดเครื่องดื่มเล็กน้อย แพรรพีสังเกตเห็นแสงวาบออกมาจากถาดที่ถูกคลุมด้วยผ้าขาวนั้น ร่างของเจ้าชายฮากรีฟยีนนิ่งอยู่นานพอให้บริการคนนั้นเดินห่างออกมามองผลงานของตนเองจากวงนอก แล้วไม่นานรัชทายาท

หมาดๆ ก็ล้มลงกับพื้นหินอ่อนของห้องโถง เจ้าชายยูซูปพยายามประคองร่างของพี่ชายจนทำให้ล้มลงไปด้วยกัน ความวุ่นวายโกลาหลเกิดขึ้นทันที ผู้คนแตกฮือออกมารอบๆ ร่างของเจ้าชายทั้งสอง แพรรพีเหลือบไปเห็นกาเซ็มยีนยืนอยู่ เขาจึงมองมาทางหล่อน

‘เขารู้ว่าเราเห็นเหตุการณ์หรือ’ แพรรพีคิด เขายิ้มให้หล่อน มันเป็นเรื่องที่ยิ้มที่ทำให้รู้สึกเย็นเยือก หล่อนเห็นประกายของโลหะอยู่ใต้ผ้าคลุมเถาที่เขาถืออยู่ ปืน...มันต้องเป็นปืนแน่ๆ

หลังจากนั้นร่างของบริกอร์คนนั้นก็ถูกกลืนไปกับคลื่นแห่งความโกลาหลของผู้คนในงาน แพรรพีพยายามมองหา แต่เหมือนกับว่าเขาหายตัวได้อย่างนั้นแหละ ร่างที่ยืนยิ้มแยกเขี้ยวอยู่เมื่อสักครู่กลับหายไปอย่างไม่น่าเชื่อ หญิงสาวชาวต่างชาติที่อยู่รอบๆ บริเวณเจ้าชายฮากรีฟต่างเริ่มร้องกรี๊ดด้วยความหวาดกลัว เมื่อพระโลหิตแดงฉานไหลซึมออกมาจากพระวรกายของเจ้าชายฮากรีฟและแผ่วงกว้างออกไปรอบๆ ตัวของเขา

พระราชอาชิตี พระมเหสี พระชายาและพระบรมวงศานุวงศ์ต่างถูกทหารองครักษ์กันตัวออกไป ยกเว้นเจ้าชายจามาล เขาเดินตรงไปยังจุดเกิดเหตุ แพรรพีเองด้วยความตกใจจึงเดินตามเขาไปติดๆ

“ปิดล้อมห้องนี้ให้หมด” เจ้าชายจามาลตะโกนสั่ง

เมื่อสิ้นพระสุรัสวดี ประตูปะทุบานก็ถูกปิดลง ทหารองครักษ์อย่างน้อยสองคนยืนประจำที่อยู่ทุกประตู ผู้คนต่างตื่นตระหนกกันไปทั่ว

“หม่อมฉันเห็นมัน” หล่อนกระซิบบอกเขา เจ้าชายหันขวับมาที่หล่อน

“จำหน้ามันได้ใช่ไหม” เขาถามย้ำ

“เพคะ” หล่อนพยักหน้าตอบ “คนที่เจ้าหญิงฮายาตีเดินชนเมื่อสักครู่ นี่ไงเพคะ”

“มุเฮตยา ให้แขกทุกท่านเดินออกประตูด้านตะวันตก” เขาหันไปสั่งหัวหน้าทหารองครักษ์คนใหม่

“ไป เราไปที่นั่นกัน” เขาหันกลับมาตึงตัวแพรรพีเดินตรงไปที่ประตูด้านตะวันตก

“เขาเป็นบริกรค่ะ” หล่อนบอกเขา

“ฉันอยากให้ออกบวชที่วัด เธออาจเตรียมชุดมาเปลี่ยน” เจ้าชายทรงให้เหตุผล หล่อนพยักหน้าตอบอย่างเข้าใจ

ผู้คนต่างทยอยกันออกทางประตูที่แพรวพวยยืนอยู่ ต่างคนต่างวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน บางคนก็บ่นกระปอดกระแปดกับการตรวจสอบ แพรวที่จับจ้องใบหน้าของแขกทุกคนจนคนสุดท้ายคือภริยาและลูกชายของเขา

“เป็นไงบ้าง หาเจอไหมพะย่ะค่ะ” สรรยุทธ์และคู่ควงชาวแคนาดาที่เพิ่งจะมาเจอในงาน เดินมาไถ่ถามเพื่อนผู้สูงศักดิ์ของเขา

“ไม่เจอเลยหรือ” เจ้าชายจามาลหันมาถามแพรวพี่

“ไม่เพคะ ไม่มีเลย เหมือนเขาหายไปเสียเฉยๆ” หญิงสาวก้มหน้าตอบ รู้สึกกละอายที่ไม่สามารถหาตัวคนร้ายได้ ทั้งๆ ที่ยังมีใครสามารถออกจากห้องก่อนที่จะให้หล่อนเห็นหน้า

“เอาละๆ ไม่เป็นไร เธอจำหน้ามันได้ใช่ไหม” เขาถามย้ำ

“เพคะ” หล่อนพยักหน้าตอบ

“เดี๋ยวเธอบอกลักษณะของมันกับทหารนะ” เขากล่าวอย่างรวดเร็ว “มุเฮตยาพาคุณแพรวพี่ไปสเกดซ์ภาพคนร้ายสิ” เจ้าชายจามาลหันไปสั่งนายทหาร

หัวหน้าทหารองครักษ์เดินนำแพรวพี่ไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่ง เขาเรียกผู้ใต้บังคับบัญชามาสั่งการ ลักครุ่นนายทหารอีกคนหนึ่งก็ถือกระดาษและดินสอดำตรงไปยังโต๊ะที่แพรวพี่นั่งอยู่

เจ้าชายจามาลหลังจากไปส่งท่านทูตและเพื่อนสนิทแล้วก็ทอดพระเนตรสถานที่เกิดเหตุ ตอนนั้นมันถูกล้อมคอกไว้ด้วยแถบพลาสติกสีเหลือง รอยพระโลหิตยังคงนอนอยู่ที่นั่น แต่ร่างของเจ้าชายผู้เคราะห์ร้ายถูกย้ายไปห้องพยาบาลข้างๆ เรียบร้อยแล้ว

ในพระราชวังแห่งนี้มีเครื่องมือทางการแพทย์เหมือนโรงพยาบาลใหญ่ๆ ทั่วไปในอัลบาราฮาล เจ้าชายฮากริฟคงจะกำลังได้รับการพยาบาลเป็นอย่างดี

“เสร็จแล้วค่ะ” เสียงหญิงสาวปลุกให้เจ้าชายหนุ่มตื่นจากห้วงความคิด
ของตัวเอง

“เธอคงเหนื่อยแล้ว เตี้ยฉันจะไปส่งที่ห้องนะ” เจ้าชายหันไปบอกกับ
แพรรีพี และดันตัวของหล่อนออกห่างจากบริเวณนั้นทันที เพราะเกรงว่ากลิ่น
คาวเลือดอาจทำให้หญิงสาวเกิดอาการสะอิดสะเอียนขึ้นมาได้

เหยี่ยวทะเลทราย

เมียนเจยลืมตาตื่นขึ้นมาในห้องเล็กๆ หล่อนรู้สึกปวดระบมไปทั่วทั้งร่าง ดวงตากลมโตะกะพริบถี่ๆ เพื่อปรับสายตา หล่อนพยายามนึกว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ภาพการร่วมเพศอย่างบ้าคลั่งเหมือนสัตว์ร้ายหลังไหลเข้าสู่ความทรงจำของหล่อน กระตุกกระเดี้ยเหมือนจะแตกร้างขึ้นมาทันที หล่อนรู้สึกปวดตวบๆ ที่หว่างขาที่กำลังระบมอยู่ตอนนี้

เด็กสาวยันกายขึ้นอย่างยากลำบากมองอวัยวะเพศของตัวเอง มันระบมบวมและมีเลือดไหลเปรอะที่นอนไปหมด น้ำใสๆ ค่อยๆ ไหลออกจากหางตาของหล่อนด้วยความรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไปหมดทั้งกายและใจ

หล่อนพยายามปีนลงจากเตียง แล้วค่อยๆ คลานไปตามพื้นอย่างยากลำบาก รู้สึกแขนขาไร้เรี่ยวแรงเหมือนกับเพิ่งผ่านสมรภูมิตรมายาวนาน พื้นห้องปรากฏรอยเลือดเป็นทางยาวจากเตียงไปจนถึงประตู หล่อนตะเกียกตะกายเอื้อมมือไปที่ลูกบิดประตู หล่อนต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ก่อนที่มันจะกลับมา

มือเปื้อนเลือดทำให้ลูกบิดประตูลื่นจนหล่อนไม่สามารถเปิดประตูได้ เมียนเจยฟูบลงกับพื้นด้วยความท้อแท้ ลิ้นหิวและหวาดกลัว หล่อนร้องไห้โหยขึ้นมาอีกครั้ง เสียงร้องช่วยด้วยแทบพร่า

และแล้วลูกบิดก็ส่งเสียงแกรกราก มันถูกบิดจากภายนอกห้อง คงมีใครในอาคารแห่งนี้ได้ยินเสียงร้องของหล่อนแน่ๆ “ช่วยด้วย” เมียนเจยพยายามส่งเสียงที่แหบแห้งให้คนอื่นอีกฟากของประตูได้ยิน

ประตูถูกเปิดออกในที่สุด ร่างของเมียนเจยที่นั่งพิงประตูอยู่ล้มลงไปตามบานประตู เจ้าลัทธิร้ายปรากฏขึ้นต่อหน้าของหล่อน มันถลึงตามองหล่อนอย่างทีนกระหาย แล้วบรรจงอุ้มร่างบอบบางขึ้นพร้อมบิดประตูห้องลง ตัดขาดหล่อนจากโลกภายนอกอีกครั้ง

ท่ามกลางแสงจันทร์ส่องสว่างลงมาสู่ทะเลทรายที่เต็มไปด้วยเนินทรายน้อยใหญ่มากมายอันเกิดจากลมที่พัดหอบเอาเม็ดทรายมากองสุมกัน ทะเลทรายเปลี่ยนรูปร่างไปต่างๆ นานาตามกระแสลมที่พลิ้วไหวและกระโชกแรงในบางครั้ง ประชาชนในดินแดนทะเลทรายที่ร้อนระอุนั้นมีเพียงดวงดาวเป็นเครื่องนำทางของพวกเขา และใช้แสงจันทร์เพื่อให้ความสว่างแก่การเดินทาง

รถจี๊ปคันหนึ่งวิ่งไปตามถนนสายเล็กๆ ที่ทอดยาวออกจากอัลฮัฟซาน เมืองหลวงของอัลบาราฮาล มุ่งตรงไปยังทะเลทรายรูปแอลคาลิซึ่งมีพื้นที่อยู่ในสี่ประเทศคือ อัลบาราฮาล ซาอุดีอาระเบีย โอมาน และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

มันแล่นอย่างเชื่องช้าจนห่างจากอัลฮัฟซานมาเกือบสองไมล์ ผืนทรายบริเวณนี้ถูกพัดผ่านด้วยท่อเหล็กขนาดห้าลิบเซนติเมตรทอดยาวไปสุดลูกหูลูกตา มันคือท่อส่งน้ำมันเส้นหลักของอัลบาราฮาลนั่นเอง ท่อเหล่านี้วางอยู่บนแท่นคอนกรีตเป็นช่วงๆ จนหายลงสู่อุโมงค์ที่ต่อลงไปถึงใต้ดินเพื่อส่งเข้าไปถึงกลางเมืองอัลฮัฟซาน

บนรถจี๊ปที่ตอนนีกำลังวิ่งขนานไปกับท่อเหล็กขนาดมหึมานั้นมีเด็กหนุ่มอายุราวๆ ลิบเจ็ดลิบแปดอยู่สี่คน ทุกคนมีไรเฟิลประจำตัว บ้างก็สะพายไว้ บ้างก็เอวาวงไว้บนตัก พวกเขาสวมผ้าโปกหัวสีขาว เสื้อคลุมยาวคลุมเข้าสวมทับด้วยแจ็กเก็ตหนังแกะ แต่ละคนมีสีหน้าเคร่งเครียด เดียดเด่นและชิงชัง

ความจริงแล้วพวกเขาคือชนเผ่านูริยาที่เกือบสาบสูญไปจากอัลบาราฮาล มาหลายสิบปีแล้วนั่นเอง ย้อนไปในอดีตการเมืองภายในอัลบาราฮาลตลอดหลายพันปีมานี้ มีชนเผ่าต่างๆ ได้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันขึ้นเป็นใหญ่ในประเทศ แล้วแต่กำลังและความสามารถของซีคผู้นำ และในช่วงก่อนปี ๑๙๙๕ นี้เอง เผ่านูริยาได้ปกครองประเทศภายใต้การนำของสุลต่านการิม আহมัด นูริยา ซึ่งตั้งตนเป็นราชาธิบดี และสถาปนาราชวงศ์นูริยาขึ้น

การเมืองภายใต้การปกครองของสุลต่านการิมเต็มไปด้วยการคอร์รัปชัน ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่กับเครือญาติและผู้มีอันจะกินทั้งหลาย ประชาชนทั่วไปแค้นแค้นไร้ที่พึ่ง

แล้วในที่สุด ปี ๑๙๙๕ ก็มีการปฏิวัติครั้งใหญ่ นำโดยซีคอับดุลราห์มาลของเผ่าซารีฟาร์ เขาร่วมมือกับอีกสองเผ่าใหญ่โค่นล้มการปกครองของชนเผ่านูริยา แล้วตั้งตนเป็นสมเด็จพระราชาธิบดี และได้เปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งสำคัญ โดยแบ่งประเทศออกเป็นรัฐใหญ่ๆ สามรัฐตั้งได้กล่าวมาแล้ว โดยแบ่งอำนาจให้แก่เผ่ากาฟารี และบูดียานโตผู้ร่วมก่อการตามลำดับ

การกวาดล้างชนเผ่านูริยาดำเนินไปอย่างเข้มข้น พระบรมวงศานุวงศ์ ถูกจับแขวนคอกันระนาว จนพวกที่เหลือบ้างก็หนีออกนอกประเทศไป บ้างก็หลบหนีเข้าสู่ทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ซึ่งพวกที่หลบซ่อนอยู่ในทะเลทรายนี้เอง ต่างพากันรวมตัวกันขึ้นมาใหม่เป็นขบวนการก่อการร้าย โดยมีการซุกใยมือเมืองหลังโดยซีคอัลไซยิด อะมัล อิลมุ ผู้นำรัฐกาฟารีที่ต้องการเป็นใหญ่แทนรัฐซารีฟาร์นั่นเอง

ยังไม่ทันที่รถจะจอดสนิทเด็กหนุ่มสองคนก็กระโดดลงจากรถ พวกเขามุ่งตรงไปที่อุโมงค์และมุดเข้าไป เด็กอีกคนก้าวออกมาจากรถเมื่อรถจอดสนิท เขาเดินมาขึ้นเคียงข้างคนขับรถซึ่งกำลังบิดลูกกุญแจดับเครื่องยนต์

“ไอ้อับดุลราห์มาล และรัฐบาลของมันจะต้องได้รับบทเรียนสำหรับการจำกัดเสรีภาพของพวกเรา” เขาเอ่ยขึ้นพร้อมกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อดูเส้นทางให้แก่เพื่อนฯ

“ไอ้พวกกระยา ข้าจะช่วยอัสลานกอบกู้บัลลังก์ นูริยาจะต้องกลับมา

ยิ่งใหญ่อีกครั้ง” คนขับรถเสริมขึ้น เขาหยิบบุงหรีขึ้นมาและจุดมัน

“ระวังนะไว้ย นี่มันท่อน้ำมันนะ”

คนขับรถยิ้มแต่ไม่ตอบโต้อะไร ไข้เปลวบุงหรีเล็กๆ อันนี้จะทำให้ไข้ท่อนเหล็กนั้นระเบิดตูมตามขึ้นมาได้ง่ายๆ ละก็ คงไม่ต้องเสียเวลานั่งทำระเบิดมาให้เมื่อยหรอก

เวลาผ่านไปอย่างเนิ่นนาน ทะเลทรายสุดลูกหูลูกตายังคงเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมพัดหอบเอาเม็ดทรายลอยฟุ้งขึ้นเป็นระยะๆ แต่แล้วเสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ก็ทำลายความสงบของทะเลทรายแห่งนี้ เด็กหนุ่มทั้งคู่พยายามเพ่งมองไปยังเส้นขอบฟ้าที่มีเงาตะคุ่มๆ อยู่บนเนินทราย

“ฉิบหายแล้ว” ทั้งคู่ตะโกนขึ้นพร้อมกัน เด็กหนุ่มรีบวิ่งไปที่ปากอุโมงค์ ขณะที่คนขับรถบิดกุญแจสตาร์ทพร้อมที่จะออกรถทุกเมื่อที่เพื่อนๆ ของเขาขึ้นมาบนรถ

“ทหารมาไว้ย เสรีจรียัง” เด็กหนุ่มตะโกนเข้าไปในอุโมงค์

“เสรีจแล้วๆ” เด็กหนุ่มสองคนวิ่งหน้าตึ้นออกมาจากอุโมงค์ คนหนึ่งถือสายชนวนสำหรับจุดระเบิดที่เพิ่งติดตั้งเสรีจออกมา เขาจุดมันและวางลงบนพื้นทราย แล้วทั้งหมดก็รีบวิ่งขึ้นรถที่ติดเครื่องเตรียมพร้อมไว้แล้ว รถจี๊ปพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เด็กหนุ่มหันมามองประกายไฟที่คืบคลานไปบนพื้นทรายอย่างภูมิใจ... จงฉิบหายไปซะ ไอ้อัปคูลราห์มัล

แต่แล้วสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น อยู่ๆ ประกายไฟก็วูบดับลง อาจเป็นความชื้นจากการจัดเก็บอุปกรณ์ที่ไม่เป็นมืออาชีพทำให้สายชนวนที่เหลือยังคงไม่ถูกเปลวเพลิงทำลายลง

“กลับไปๆ ระเบิดไม่ทำงาน” เขาตะโกนบอกคนขับรถ

“อะไรนะ” คนขับรถตะเบ็งเสียงแข่งกับเครื่องยนต์อย่างหัวเสีย

“สายชนวนขึ้น มันดับไปแล้ว เราต้องกลับไปจุดใหม่” เด็กหนุ่มตะโกน

ตอบ

“ไม่ทันแล้ว ทหารใกล้เข้ามาแล้ว กลับไปเราตายกันหมดแน่” คนขับ

รดยังคงเหยียบคันเร่งอย่างบ้าคลั่ง

“กลับรถเดี๋ยวนี้” เด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับรถจ่อปากกระบอกปืนไรเฟิลที่หัวของคนขับรถ

“พวกแกมันบ้าไปกันใหญ่ ฉันไม่กลับไปแน่” คนขับรถไม่สนใจยังคงกดคันเร่งให้หนีห่างจากบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด เขาคิดว่ายังไงซะเพื่อนของเขาคงไม่กล้ายิงเขาเป็นแน่

เบรีย้ง! เสียงลูกกระสุนดีดตัวออกจากถังเพลิงฟู่ทะเลสุริยะของคนขับรถ ร่างของเขาโดนถีบกระเด็นตกจากรถไป รถก็ปีศาจไปสลายมาอย่างน่ากลัวอยู่ชั่วจิตใจเด็กหนุ่มผู้ลั่นไกสังหารก็กระโจนเข้าไปนั่งขับแทนได้ทันพ่วงที่เขาหมุนพวงมาลัยกลับรถไปสู่อุโมงค์อีกครั้ง

เด็กหนุ่มคนหนึ่งกระโจนลงจากรถทันทีเมื่อไปถึง เขาคว่าไม่ซัดไฟขึ้นมา แต่ยังไม่ทันจะได้จุดชนวน กระสุนปืนก็พุ่งทะเลสุริยะของเขาไปเป็นรู ร่างของเด็กหนุ่มล้มลงบนพื้นทราย ควันลอยกรุ่นออกมาจากรูที่ศีรษะของเขา มีอียังคงกำไม่ซัดที่จุดติดแล้วจมนมอดดับลงเมื่อสิ้นก้านไม้

คนที่เหลือหันกลับไปยิงตอบโต้ทันที เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหวกลบเสียงลมไปทั่วทะเลทราย ไม่ถึงนาทีเสียงปืนของเด็กหนุ่มทั้งสองก็หยุดลง

“หยุดยิง” เสียงทรงพลังดังขึ้น ความเงียบกลับเข้ามาปกคลุมทะเลทรายอีกครั้ง ร่างกำยำของผู้เป็นหัวหน้าก้าวออกมาจากรถจี๊ปทหาร เขาคือพันเอกซามิลีอดีตหัวหน้ารอารของครักซ์ ผู้ถูกย้ายมาประจำหน่วยลาดตระเวนในทะเลทราย หลังจากไม่สามารถปกป้องมกุฎราชกุมารอับดุลลาห์ได้ และยังเสียชีวิตของครักซ์ไปนับสิบคน

ซามิลีก้าวอาดๆ ไปยังรถจี๊ปของฝ่ายตรงข้าม เขายืนมองฝีมือการยิงปืนของเขาอย่างหดหู่ คนพวกนี้ยังเด็กอยู่แท้ๆ พวกเขายังมีอนาคตอีกไกลมาก แต่กลับต้องมาสังเวยชีวิตเพราะเป็นเครื่องมือของคนบางกลุ่ม ซามิลีเดินต่อไปยังอุโมงค์ เขาเดินข้ามร่างของเด็กอีกคนหนึ่งเข้าไปในอุโมงค์

ไฟฉายส่องสว่างขึ้นในความมืด ซามิลีจ้องมองจุดระเบิดที่ห้อยเรียงรายไปตามความยาวของท่อเหล็ก เขาไม่กล้านึกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้า

เจ้าหนุ่มนั้นจุดชนวนสำเร็จ เขาเดินไปที่ตู้ระเบิดใบแรกที่ติดอยู่ปากอุโมงค์ แล้วดึงเชือกปะทุที่เสียบไว้ออกมา ซามิลีมองดูสายชนวนทอดตัวยาวไปถึงก้านไม้ขีดที่ยังไม่ได้จุดในมือของเด็กหนุ่มที่นอนอยู่ปากอุโมงค์แล้วก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“ผู้พันครับเชิญทางนี้หน่อย” เสียงทหารทะเลทรายตะโกนมาจากกรลของพวกเด็กๆ

“มีอะไรหรือ” ซามิลีถามขึ้นเมื่อเดินมาถึงรถจี๊ป

“ระเบิดเต็มหลังรถเลยครับ” ทหารรายงาน

“จำเก็บศพขึ้นหลังรถให้หมดนะ แล้วขับรถคันนี้กลับไปศูนย์ เราต้องยึดของพวกนี้เอาไว้” เขาสั่งการอย่างรวดเร็ว “อย่าลืมิให้คนไปปลดตู้ระเบิดในอุโมงค์ด้วยนะ”

หลังจากสั่งการจบเขาก็เดินทอดน่องออกห่างจากบริเวณที่นองเลือดนั้นไปทรุดตัวนั่งพิงตัวถังรถอย่างเหนื่อยอ่อน ผู้พันหนุ่มเป่าปากออกมาอย่างโล่งใจ นี่ถ้าเขามาช้ากว่านี้อีกเพียงนิดเดียว ภายในเมืองหลวงจะต้องเกิดการจลาจลใหญ่เป็นแน่แท้

ศูนย์บัญชาการทหารในทะเลทรายเป็นหมู่กระโจมเรียงรายอยู่ในราชนาโอเอซิสซึ่งเป็นโอเอซิสที่ห่างจากตัวเมืองอัลฮายาซานประมาณสี่ไมล์ กระโจมของพันเอกซามิลีอยู่ใจกลางของหมู่กระโจมทั้งหลาย และในใจกลางกระโจมก็มีโต๊ะตัวใหญ่ที่มีกระดาดและแผนที่กองอยู่เต็มโต๊ะ ดูแล้วไม่น่าจะใช้งานอย่างอื่นได้อีกนอกจากการวางของที่ทับถมกันสูงขึ้นไป ถัดจากโต๊ะตัวใหญ่ไปก็มีโต๊ะคอมพิวเตอร์พร้อมเครื่องพริ้นต์ครบชุด ที่ริมกระโจมอีกด้านหนึ่งเป็นเตียงสนามสำหรับนอนกางอยู่

พันเอกหนุ่มเดินตรงไปที่เตียงด้วยความอ่อนล้า มันไม่ได้เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่อย่างหนักในทะเลทรายหรอก แต่เป็นการเหนื่อยใจต่างหาก เขาเอนร่างลงนอนบนเตียงสนามอย่างอ่อนล้า ยกมือขึ้นก่ายหน้าผากอย่างไร้เรี่ยวแรง นี่ก็ครบเดือนแล้วสินะที่เพื่อนรักต่างวาระของเขาได้จากไป

ตลอดเวลาหลังจากเกิดเรื่องเขารู้สึกผิดอย่างมากที่ไม่สามารถปกป้องเจ้านาย และลูกน้องของตัวเองได้ พวกเขาต้องเสียชีวิตพร้อมกันในคราวเดียวโดยที่เขาไม่สามารถจับคนร้ายได้ ถึงแม้สมเด็จพระราชาธิบดีจะไม่ทรงเอาโทษเขา เพราะเห็นแก่ความจงรักภักดีและความสามารถอันเอกอุ แต่เขาก็รู้สึกผิดมาโดยตลอด จนต้องขอย้ายตัวเองออกมาใช้ชีวิตอยู่ในทะเลทรายอันกันดารนี้

ภาพสาวดวงตาคมผุดขึ้นมาในสมอง เดือนหนึ่งแล้วลิ้นที่เขาไม่ได้เจอ หล่อน ความคิดถึงเข้าอกบวมหัวใจของชายหนุ่มจนเขาต้องหยิบกระบี่ปัสตางค์ขึ้นมา ในกระบี่ปัสตางค์นั้นยังมีช่องลับเล็กๆ อยู่ เขาดึงเอาพระฉายาลักษณ์ของเจ้าหญิงนาเช็ดขึ้นมา แล้วบรรจงแกะริมฝีปากแห่งผากลงเบาๆ เขานึกไปถึงคืนก่อนที่เขาจะย้ายมาประจำที่นี่

‘ท่านไม่ไปไม่ได้หรือ ไม่มีใครโทษท่านสักหน่อยเรื่องนี้’ เสียงหญิงสาว ยังคงก้องอยู่ในหูของผู้พันหนุ่ม

‘ถ้าผู้ที่ทำผิดมิได้ถูกลงโทษ ต่อไปจะมีใครนับถือกฎหมายเล่าพะยะค่ะ’ ราชองครักษ์ผืนตอบด้วยความรู้สึกหดหู่ยิ่งนัก

‘ถ้าฉันสั่งให้ท่านอยู่ละ ท่านเป็นองครักษ์ของฉันก็ได้นี่’ เจ้าหญิงออกคำสั่งอย่างเอาแต่พระทัย แต่แฝงความอาทรอยู่ในพระดำรัสนั้น

‘เป็นพระประสงค์ของพระอัลลอฮ์ ข้าพระองค์มีอาจทำตามพระทัยของฝ่าบาทได้ เขาก็มั่นหน้าตอบ ไม่กล้าแม้แต่จะมองดวงพระพักตร์หวานล้ำนั้น แม้แต่เสี้ยว

‘แต่ในทะเลทรายช่างกันดารและยากลำบากนัก’ ทรงอ้างถึงความแร้นแค้นในทะเลทรายอย่างห่วงใยชายคนรัก

‘หม่อมฉันเกิดจากทะเลทราย เมื่อได้กลับไปนับเป็นการคืนสู่มาตุภูมิ คงเป็นการลำบากนักรอกพะยะค่ะ’ ซามีลีตอบอย่างไม่โยติในโชคชะตานัก

‘ตามใจท่าน’ เจ้าหญิงนาเช็ดตวาด นางตบหน้าคนรักด้วยความแค้นที่ไม่ได้ตั้งใจ ‘ฉันจะกลับตำหนักละ แล้วหวังว่าพรุ่งนี้ฉันจะยังเห็นท่านอยู่ในอัลฮยาฟซาน มิเช่นนั้นแล้วท่านจะไม่ได้พบฉันอีก...’ นางหยุดคำพูดลงน้ำใสๆ เอ๋อลั่นดวงพระเนตรจนแทบจะไหลออกมา แล้วเจ้าหญิงก็ตำรัสคำที่ซามีลี

ต้องสะดุ้งสุดตัว ‘...ตลอดไป’

ซามิเลียก็รีบกลับไปในห้องลับ แล้วหลับตาลง เขาตัดสินใจทุกอย่างไปแล้ว ป่านนี้เจ้าหญิงของเขากำลังทำอะไรอยู่นะ นางจะตัดใจลิ้มเขาลงอย่างทีพุดรีเปลา เขาได้แต่เฝ้ามองดวงจันทร์โดยหวังว่าหล่อนจะจ้องมองดูอยู่เช่นเดียวกัน

ในที่สุดเหยี่ยวทะเลทรายก็ลุกขึ้นจากเตียง เขาดึงพรมออกมาปูลงบนพื้น ใช้น้ำที่เตรียมมาทำความสะอาดมือและใบหน้าสำหรับการละหมาดครั้งที่สุดท้ายของวันก่อนหันหน้าไปทางทิศตะวันตกซึ่งเป็นที่ตั้งของกะอับะหุ^๒ในมัสยิดอัลฮะรออม มหานครมักกะห์ ซาอูดิอาระเบีย ซึ่งห่างออกไปหลายพันไมล์ เขาก็หมอบกับพื้นกล่าวคำสรรเสริญพระอัลลอฮ์ “อัลเลาะห์คือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่...”

“ยายแพร!” เสียงของนุสราราดังขึ้นเมื่อได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนรัก “แกไปเป็นแฟนเจ้าชายตั้งแต่เมื่อไรยะ ไม่เห็นบอกกันบ้างเลย”

“อะไรกันนี่เธอรู้เรื่องแล้วหรือ” แพรรพืกรอกเสียงลงหูโทรศัพท์ทองคำอย่างระมัดระวัง ด้วยกลัวว่ามันจะหมองไป

“หน้าเธอมันโผล่ออกทีวีทุกช่องเลยรู้หรือเปล่า ป่านนี้ข่าวด่วนทำให้เธอดังไปทั่วประเทศไทยแล้วมั้ง พรุ่งนี้เธอได้เป็นคนดังแน่ๆ เพราะหนังสือพิมพ์จะต้องพาดหัวใหญ่แน่นอน” นุสรากล่าวติดตลก

“เรื่องมันยาวนะ” แพรรพีเสียงเศร้า “ฉันไม่ค่อยสบายใจเลย”

“อะไรกัน เป็นแฟนเจ้าชายเนี่ยนะ” นุสรฯแซวกลับมา

“ไม่ใช่เรื่องนั้น”

“อ้าว...ตกลงเป็นแฟนกันจริงๆ หรือ” นุสรากล่าว

^๒ เป็นคำในภาษาอาหรับ แปลว่า ลูกบาศก์ คัมภีร์อัลกุรอานระบุว่าสร้างขึ้นโดยนบีอิบรอฮีมและอิสมาอีล บุตรชายของท่านตามคำบัญชาของอัลลอฮ์เพื่อใช้เป็นสถานที่เคารพสักการะพระองค์ ปัจจุบันเป็นจุดหมายสำหรับกระละหมาดของชาวมุสลิม เป็นสถานที่ประกอบพิธีอุมเราะฮ์และฮัจญ์

“ไม่ใช่ๆ เธออยู่นอกเรื่องอยู่ได้ คนยิ่งกำลังกลุ้มใจอยู่”

“แล้วมันเรื่องอะไรล่ะจ๊ะ” นุสรายอมแพ้ในที่สุด

“ฉันเห็นฆาตกรนะ และฉันว่ามันก็เห็นว่าฉันเห็นมันด้วย มันยังยิ้มให้ฉันเลย” แพรวพินึกถึงรอยยิ้มของฆาตกรแล้วยังกลัวไม่หาย

“อ้าว แล้วตอนนี้เธอพักที่ไหนล่ะ มีตำรวจมาคุ้มกันรึเปล่า” นุสรถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่มีตำรวจหรอก มีแต่ทหารเต็มไปหมด” แพรวพินตอบ

“เหรอ เก่ายุที่ที่ไหนวะทำไมมีทหารเต็มไปหมดล่ะ” นุสรสงสัย

“อยู่ในวัง” แพรวพินตอบเบาๆ เหมือนไม่อยากจะให้เพื่อนได้ยิน

“หา! เก่ายุอยู่ในพระราชวังเหรอ” เสียงนุสรสูงขึ้นไปทันที

“เฮ้อ บังเอิญไปรู้จักเจ้าชายจามาลบนเครื่องบินนะ ท่านเลยจับ เอ๊ย เชิญฉันมาพักในวัง”

“อ้าว ชื่อจามาลเหรอ เจ่งวะ ฉันว่าแกได้ลงหน้าหนึ่งแน่เลยพรงี้”

“นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ฉันกลุ้ม” แพรวพินส่ายหัวแม่เพื่อนของหล่อนจะไม่เห็นก็ตาม

“กลุ้มอะไรวะ เท่าจะตาย” นุสรเอาดบลิ้มไปกับเพื่อนไม่ได้ “นี่ ว่าแต่เธอมีซัมติงอะไรกับเจ้าชายหรือยัง”

“ซัมติงอะไร” แพรวพินถามอย่างงงๆ

“ก็เหมม... ต้องให้พูดด้วยเหรอ” นุสรแสร้งทำเสียงกระเส่า “ก็อย่างว่าไง”

“จะบ้าเหรอ” เสียงแพรวพินดังกระแทกแก้วหูจนนุสรดึงหูโทรศัพท์ออกแทบไม่ทัน จากนั้นหล่อนก็ได้แต่ปล่อยให้เพื่อนบ่นด่าอยู่นาน โดยที่หล่อนวางหูโทรศัพท์ไว้ห่างๆ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องฟังเสียง

“มันไม่ได้เป็นจริงอย่างนั้นนะสิ ฉันกับเจ้าชายเราแตกต่างกันเกินไป” หลังจากตะเบ็งเสียงด่าเพื่อนอยู่นาน แพรวพินก็ลดเสียงลง ตอนนั้นหล่อนเริ่มคุ้นเคยกับวัตถุทองคำในมือแล้ว หล่อนถือมันเดินไปนอนลงบนเตียง

“เฮ๊ย คิดมาก นี่ฉันอยากเห็นหน้าไอ้อาณัติจังเลย ตอนที่มันรู้ว่าแก่ไป

เป็นแฟนเจ้าชายจามาล” เพื่อนสาวทำเสียงและนัยน์ตาชวนฝัน

“เฮ้อ แทนที่จะโทร. มาแล้วจะหายกลุ่ม กลับกลุ่มหนักขึ้นอีก ไม่คุยละ เปลือง” แพรรพีต์ตบท

“แหม... ยังไม่ทันไรประหยัดให้กันแล้วนะจ๊ะ แม่เจ้าหญิง” นุสรอดแซวไม่ได้

คำกล่าวของเพื่อนสาวทำเอาแพรรพีต์ตบมือและคิดถึงบุคคลที่ถูกกล่าวถึงไม่ได้ เจ้าชายรูปงามเริ่มเข้ามาเกาะประตู่หัวใจหล่อนแล้ว